VIII. évfolyam, 52. szám

1952. december 25.

51813

[illegible] 1-7, 13, 35, 38, 44

Ludas Matyi

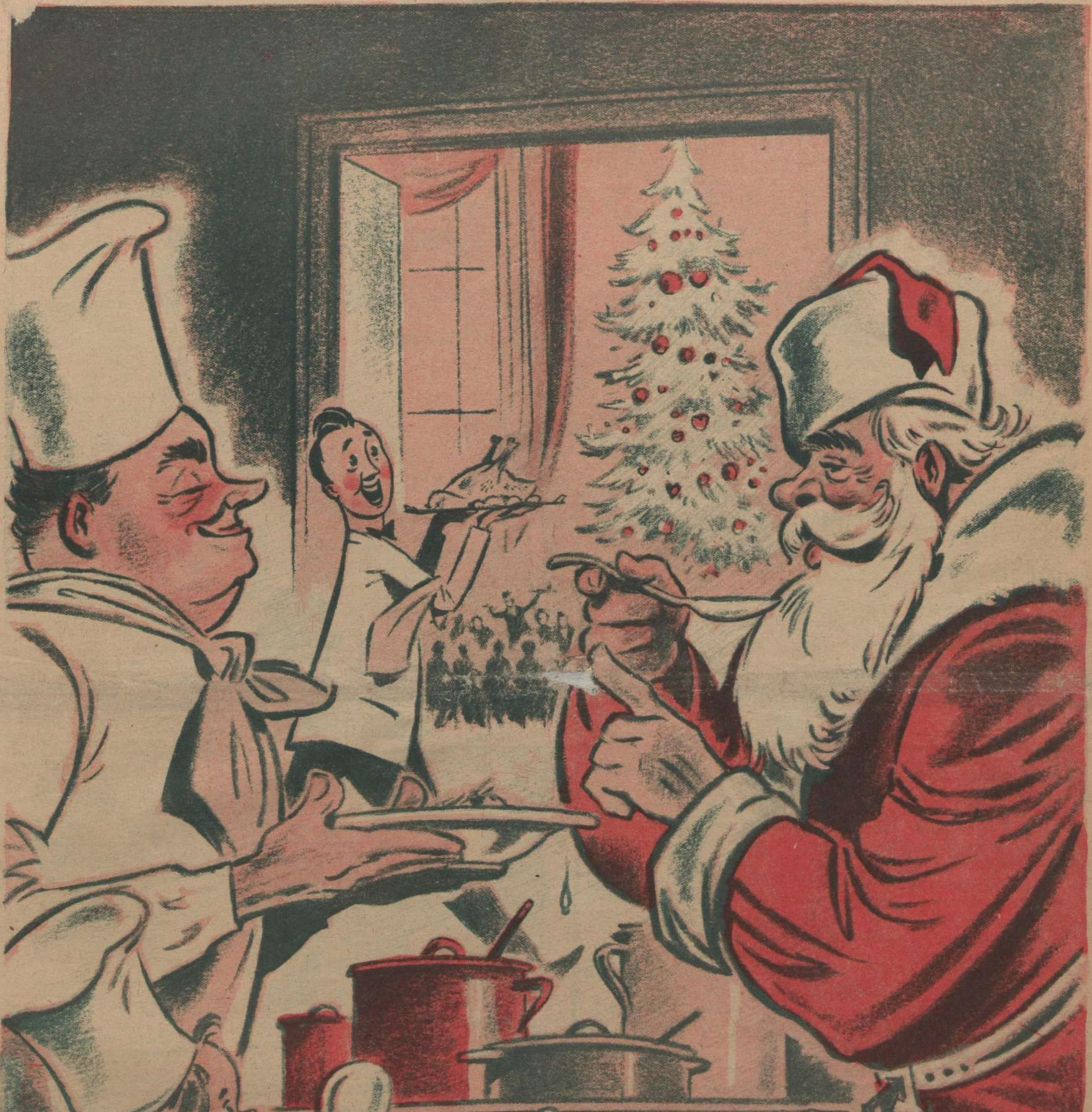

FENYŐÜNNEP A VENDÉGLŐBEN

Télapó: Tegyen bele még egy kis paprikát. Kovács szaki a Szerszámgépgyárból erősebben szereti a halászlét...

70 fillér

Hiába dugják homokba a fejüket . . .

Az imperialista sajtó agyonhallgatja a Népek Békekongresszusát.

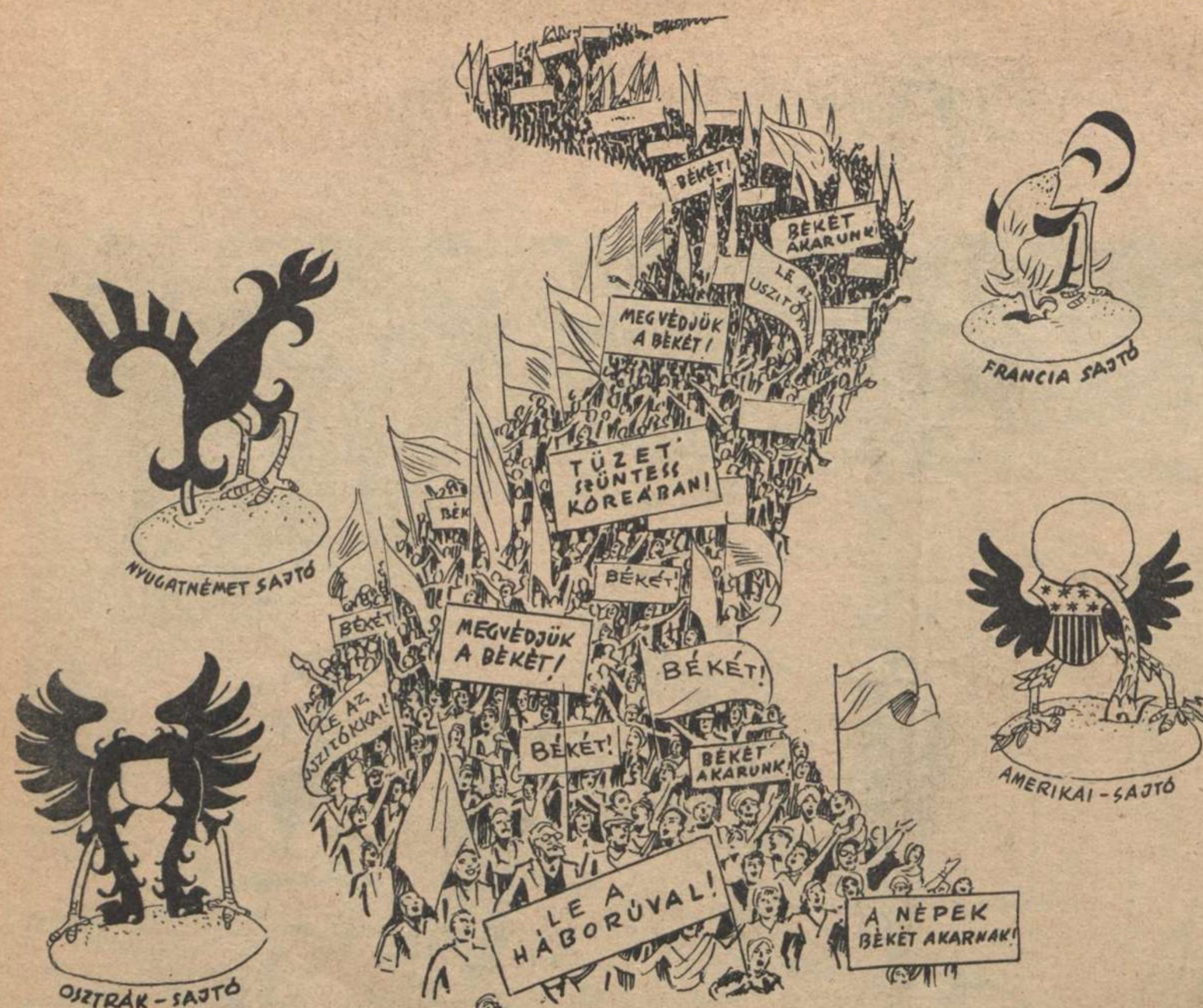
NYUGATNÉMET SAJTÓ
OSZTRÁK-SAJTÓ
FRANCIA SAJTÓ
AMERIKAI-SAJTÓ
BÉKÉT!
BÉKÉT AKARUNK!
LE AZ USZITÓKKAL!
MEGVÉDJÜK A BÉKÉT!
TÜZET SZÜNTESS KOREÁBAN!
BÉKÉT!
MEGVÉDJÜK A BÉKÉT!
BÉKÉT!
LE AZ USZITÓKKAL!
BÉKÉT!
BÉKÉT AKARUNK!
LE A HÁBORÚVAL!
A NÉPEK BÉKÉT AKARNAK!

A PANASZKÖLTŐ

Elemér ifjúkorától kezdve hajlamot érzett az írói, sőt költői pálya iránt, de ez a vonzalom egyoldalúnak bizonyult. Szerkesztőségek, szinházak, rádiólektorok egymásután adták vissza Elemér írásait. Mondjunk őszinte bírálatot Elemér művei „felé": olyan enyhe dolgokat firkált, hogy még a legnagyobb kézirathiányban szenvedő faliújságfelelős is visszaadta remekműveit. Az állandó kudarc a borúlátás felhőit festette Elemér homlokára, amelyet sohasem érintett a múzsa csókja.

Tegnap véletlenül találkoztam Elemérrel. Pompás hangulatban volt. Csak úgy sugárzott róla a siker. Nem is várt a kérdésre, mámorosan mesélte:

— Óriási visszhangja van az írásaimnak!

— Gratulálok! Hova szoktál írni?

— Panaszkönyvekbe.

Egy kicsit megdöbbentem, mire lelkesen folytatta:

— Tévedsz, ha azt hiszed, hogy ennek nincs nyilvánossága. Minden soromat elolvassák, a legtöbb írásomra válaszolnak is. Olyasmit is alkottam már, amiről vitát rendeztek. És azt ne hidd, hogy csak az olvassa el a panaszkönyvet, akit illet. Az ügyfél, mielőtt beírja a panaszkönyvbe a maga panaszát, véleményét vagy bírálatát, gondosan elolvassa az előtte alkotott sorokat.

— A versírást abbahagytad?

Szó nélkül bevonszolt a sarki Közértbe. Tiz deka csabait kért és a panaszkönyvet. A kolbászt zsebrevágta, a könyvet elémrakta:

— Ezt tegnap írtam . . . Olvasd!

Négysoros vers kacsintott felém. Így hangzott:

„Kirakatban virított az alma
Ezt a panaszt foglalom én dalba,
De az, amit a vevőnek adnak
Még a ló sem enné meg abraknak."

Miközben leste a hatást, szórakozottan lapoztam a könyvben. A vers alatt, az oldal aljára egy fogyasztó a következőket írta pongyola prózában:

„Miért adnak annyi csontot a malachoz?

U. i. Elolvastam a felettem levő verses panaszt. Aki ilyen költeményt ír, még abrakot sem érdemel."

Némán átnyujtottam a könyvet a költőnek. Elemér elsápadt és azonnal töltőtollat ragadott

— Mit csinálsz? — kérdeztem.

Harciasan felelte:

— Válaszolok. Az alulról jövő kritikát nagyon fontosnak tekintem.

(stella)

SZTÁLIN MOSOLYA

Mikor Sztálin fiatal volt, marxista köröket vezetett, melyeket egyre több munkás látogatott.

Egy izben megkérdezte az egyik munkást:

— Mire tanítanak titeket a vasárnapi iskolában?

— Arra, hogyan kél fel a nap, — felelte a munkás.

Sztálin ekkor ezt mondta neki:

— Ide figyelj! A napot ne féltsd, nem téved el. Inkább azt tanuld, hogyan támad a forradalom és segíts nekem berendezni egy kis illegális nyomdát.

(V. F. Pletnyev: Sztálin.)

Demjan Bédnij egy kis történetet mond el nekünk a forradalmi időkből, 1917-ből:

— 1917-ben a júliusi napok előestjén ketten voltunk a Pravda szerkesztőségében, Sztálin és én. Megszólal a telefon. A kronstadti tengerészek kérdezik Sztálintól: — Puskákkal vonuljanak fel a tüntetésre, vagy puskák nélkül?

Vajjon mit felel nekik a telefonba, kérdeztem magamtól izgatottan.

— Puskákkal? Ez a ti dolgotok, elvtársak! Mi, írók, a ceruzánkat mindig magunkkal hordjuk!

— Természetesen — meséli Bédnij — valamennyi tengerész a „ceruzáival" jött el a tüntetésre.

(H. Barbusse: Sztálin.)

Emil Ludwig, német író, egy izben Sztálin elvtárssal való beszélgetése közben lelkesen felkiáltott:

— Nem is gondolja, milyen igaza van!

Mire Sztálin kedvesen megjegyezte:

— Ki tudja, lehet, hogy egy kicsit azért sejtem!

Henri Barbusse, francia író, mondja el ezt a kedves, egyszerű, emberi történetet Sztálinról szóló könyvében:

— Még mindig magam előtt látom Arnold Kaplan és Boris Goldstein, a zongora-, illetve hegedű-virtuóz elbűvöltségét, amint elmesélik a konzervatóriumban aratott diadaluk utáni fogadtatásukat Sztálinnál. Mindketten háromezer rubeles jutalmat kaptak. Az egyiknek Sztálin mosolyogva ezt mondta:

— És most, hogy kapitalista lettél, köszönsz-e majd nekem az utcán?

*

A. S. Jakovljev, szovjet író mesélte:

Szereti, ha a kérdezett a kérdésére egyenesen, mérlegelés nélkül, pontosan és közvetlenül felel. Az, aki elsőizben van nála, rendszerint gondolkodik, mielőtt válaszol: alaposan meg akarja fontolni válaszát, nehogy ostobaságot mondjon. Eleinte én is hosszan gondolkodtam, kinéztem az ablakon közben, vagy a mennyezetre bámultam.

Sztálin azonban mosolyogva rámszólt:

— Ugyan kérem, hiába néz a mennyezetre, oda semmi sincs felírva. Jobb lesz, ha egyenesen rámnéz és megmondja, amit gondol.

Attól függ, miről van szó:

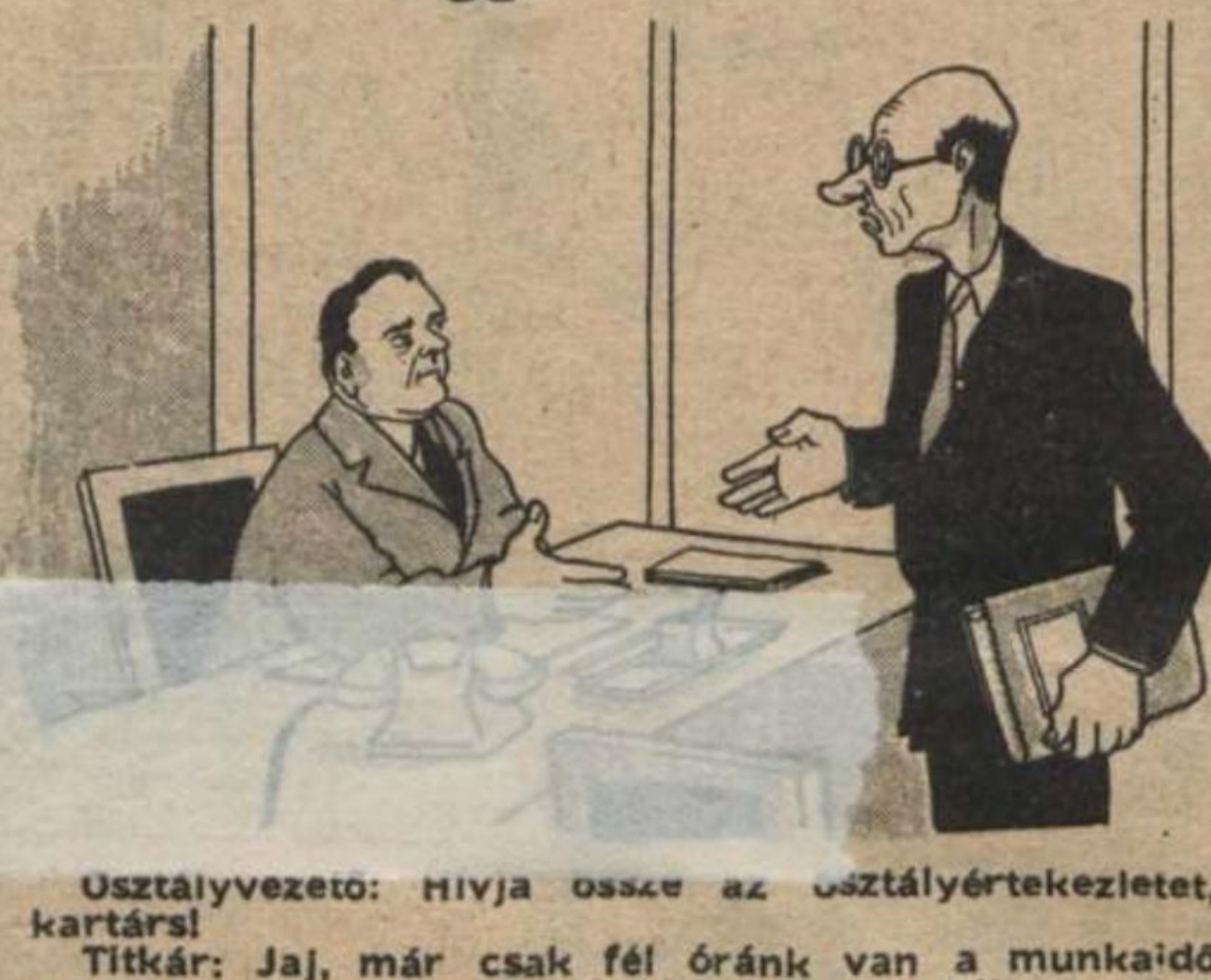

Osztályvezető: Hívja össze az osztályértekezletet, kartárs!

Titkár: Jaj, már csak fél óránk van a munkaidő végéig, nem tudom értesíteni mind a kilencvenhatot . . .

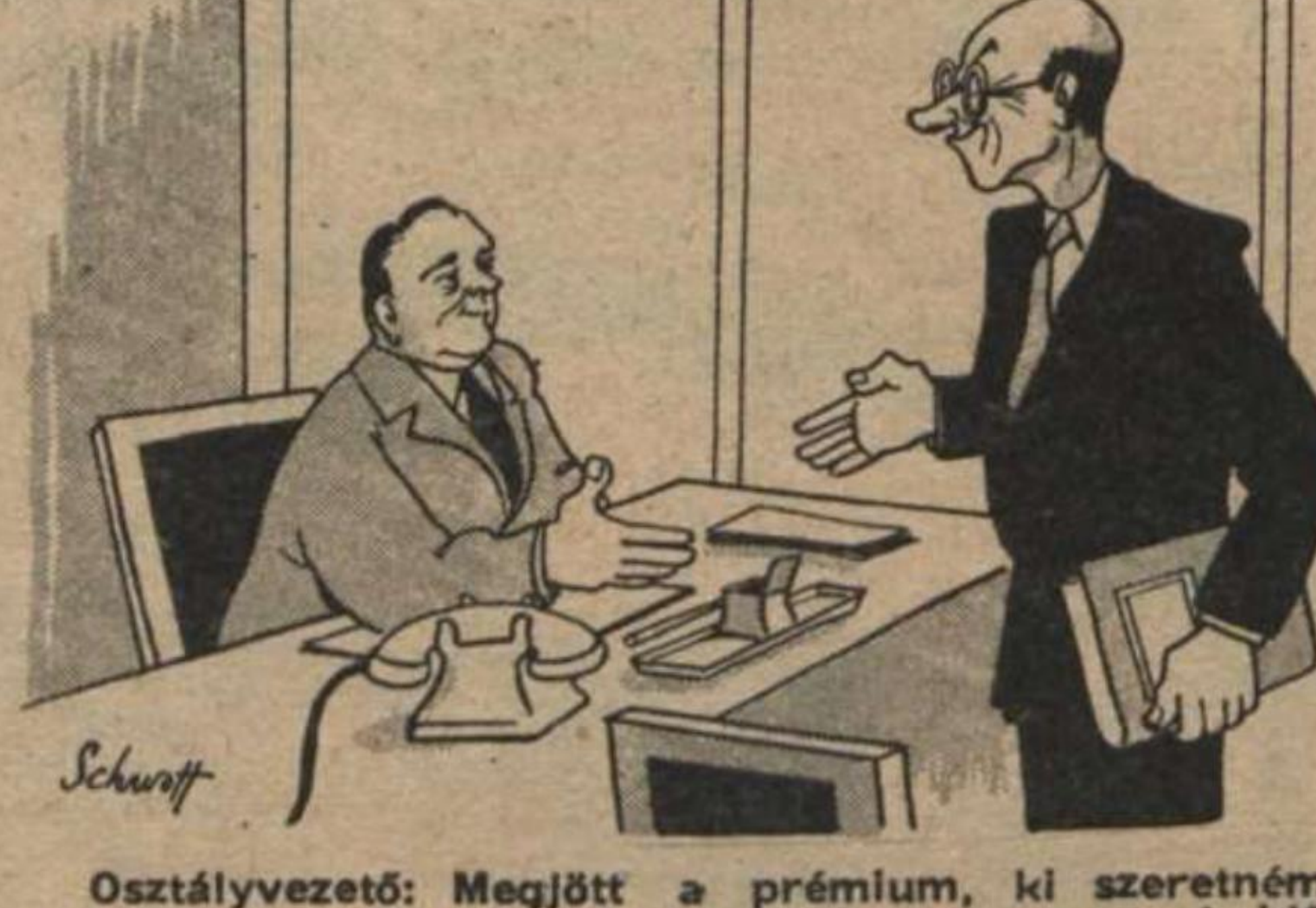

Osztályvezető: Megjött a prémium, ki szeretném osztani. Igaz, hogy már csak félóra van a munkaidő végéig, nem tudom össze tudja-e hívni mind a kilencvenhat elvtársat?

Titkár: Elvtársam, pár perc alatt itt lesz az egész osztály!

Le a bürokráciával!

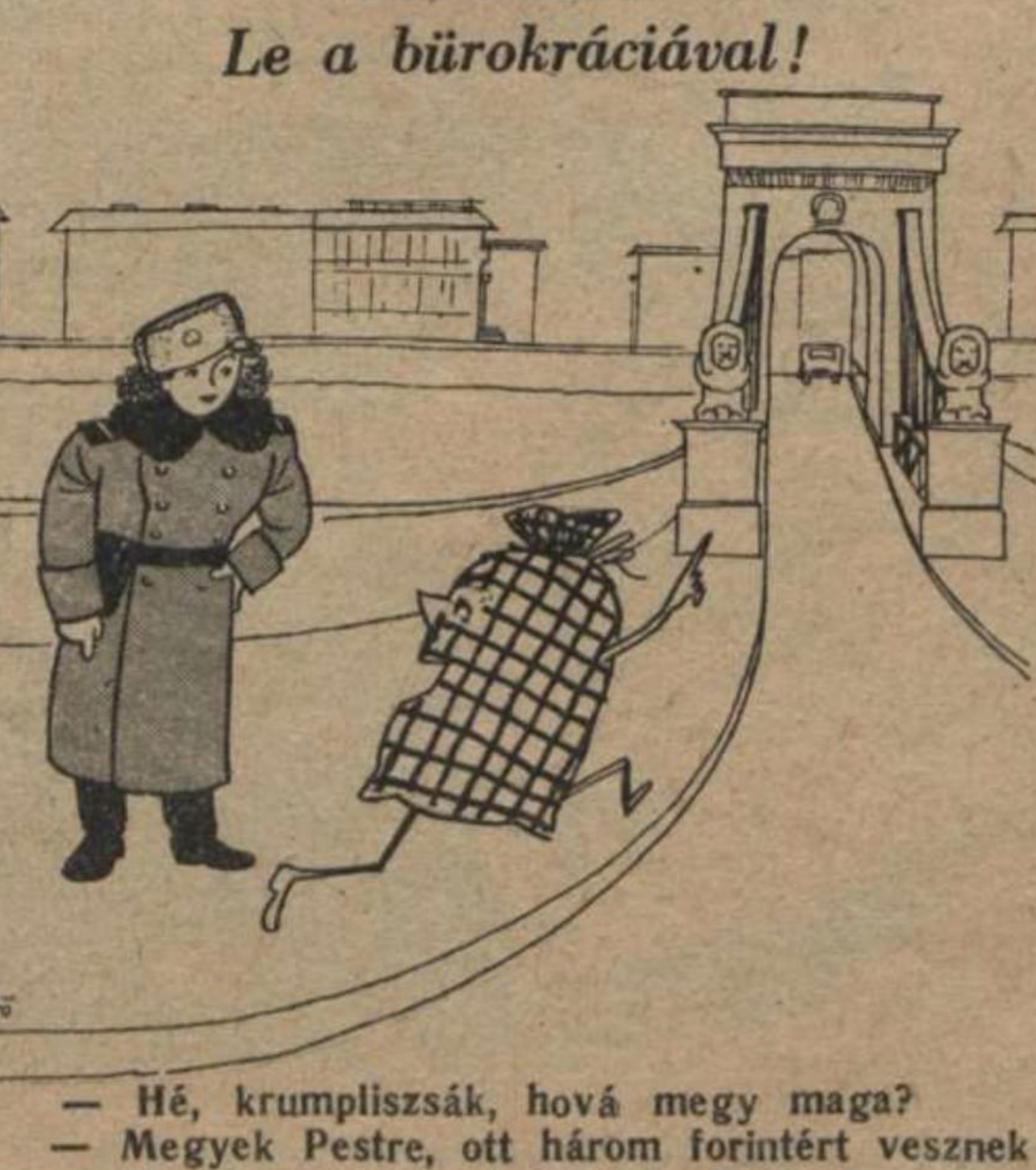

— Hé, krumpliszsák, hová megy maga?

— Megyek Pestre, ott három forintért vesznek vissza, Budán meg csak kettőt adnak értem . . .

Imperialista történet

Pierre Dupont, a francia hadsereg hadnagya, mi tagadás, be volt rúgva. Az, hogy a francia hadsereg hadnagyáról van szó, talán indokoltabbá tenné a „spicces" kifejezést; de az a tény, hogy alig tudott megállni a lábán, indokoltabbá teszi a „berúgott" szót.

Később azonban belátta, hogy ez méltatlan a francia hadsereg hadnagyához és talpra állott. Megpróbált így menni, ez azonban lényegesen nehezebbnek mutatkozott, mint az előbbi mód. Ilyenformán nekiment egy arabnak.

— Pimasz fráter! — üvöltötte Pierre Dupont, a francia hadsereg hadnagya. — Hogy merészel nekemjönni?!

— De kérem — tiltakozott az arab. — Ön jött nekem.

— Részeg disznó! — bömbölte Pierre Dupont. — Majd én megtanítalak! Nem fogod többé meggyalázni a dicsőséges francia hadsereget!

— De kérem . . .

— Még feleselsz is?! Rendőr! Rendőr!

Egy pillanat alatt ott termett az őrjárat.

— Ezért két-háromévi várfogság jár — mondta az őrjárat vezetője. — Mindenesetre letartóztatjuk. Hogy hívják?

— Ali ben Omár — mondta szomorúan az arab. — Hivatalnok vagyok és munkába mentem . . .

2\.

Jack Smith USA-hadnagy már egy éve állomásozott Párizsban. Ebből az évből háromszázhatvannégy napig volt részeg, egy napig józan; ugyanis egynapi magánzárkát kapott, mert nem szalutált egy ezredesnek.

Most is ott tántorgott a Place Pigalle-on. Aki messziről nézte, nyilván azt hitte, hogy részeg; aki közelről nézte, az biztosan tudta. Nem is szólva arról, akire rálehelt.

— Pardon — mondta, miközben nekiment egy járókelőnek. — Nem tud vigyázni, maga marha?!

— De kérem . . . — hápogott a francia.

— Piszok civil! — üvöltötte Jack Smith. — Majd én megtanítalak!

— Bocsánat . . .

— Még feleselsz is? Meggyalázod a dicsőséges amerikai hadsereget! Rendőr! Rendőr!

Egy pillanat alatt ott termett az őrjárat.

— Ezért két-háromévi várfogság jár — mondta az őrjárat vezetője. — Mindenesetre letartóztatjuk. Hogy hívják?

— Pierre Dupont vagyok — mondta szomorúan a francia civil — a francia hadsereg Tuniszban állomásozó hadnagya, jelenleg kétheti szabadságon . . .

GERGELY MIKLÓS

Amiről RÁKOSI ELVTÁRS *beszélt...*

Meggyőző érv a gépesítés mellett

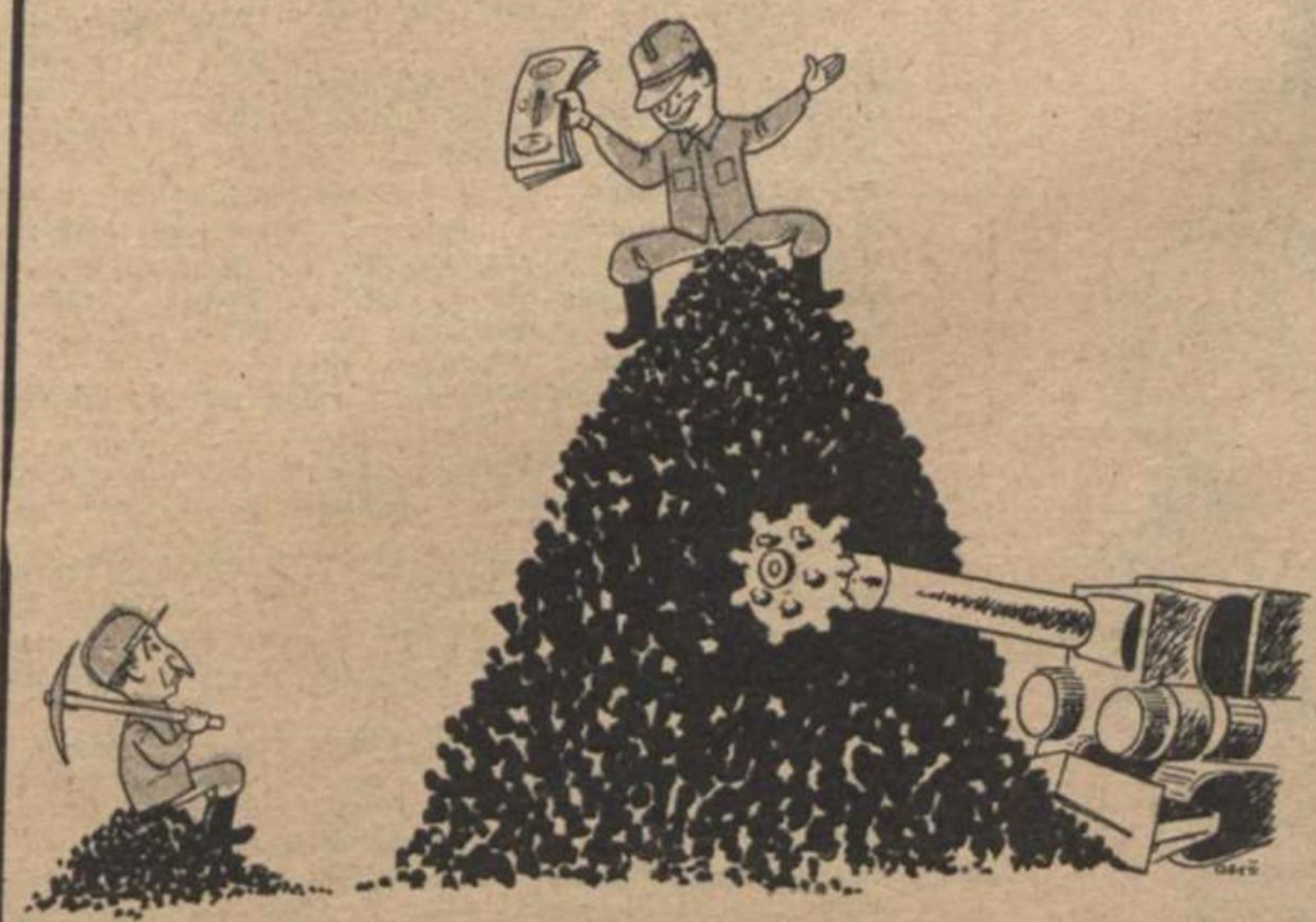

— No, most hivatkozzon a nagypapára, akinek a csákányozás is jó volt!

A New York Times Magyarország gazdasági válságáról ír

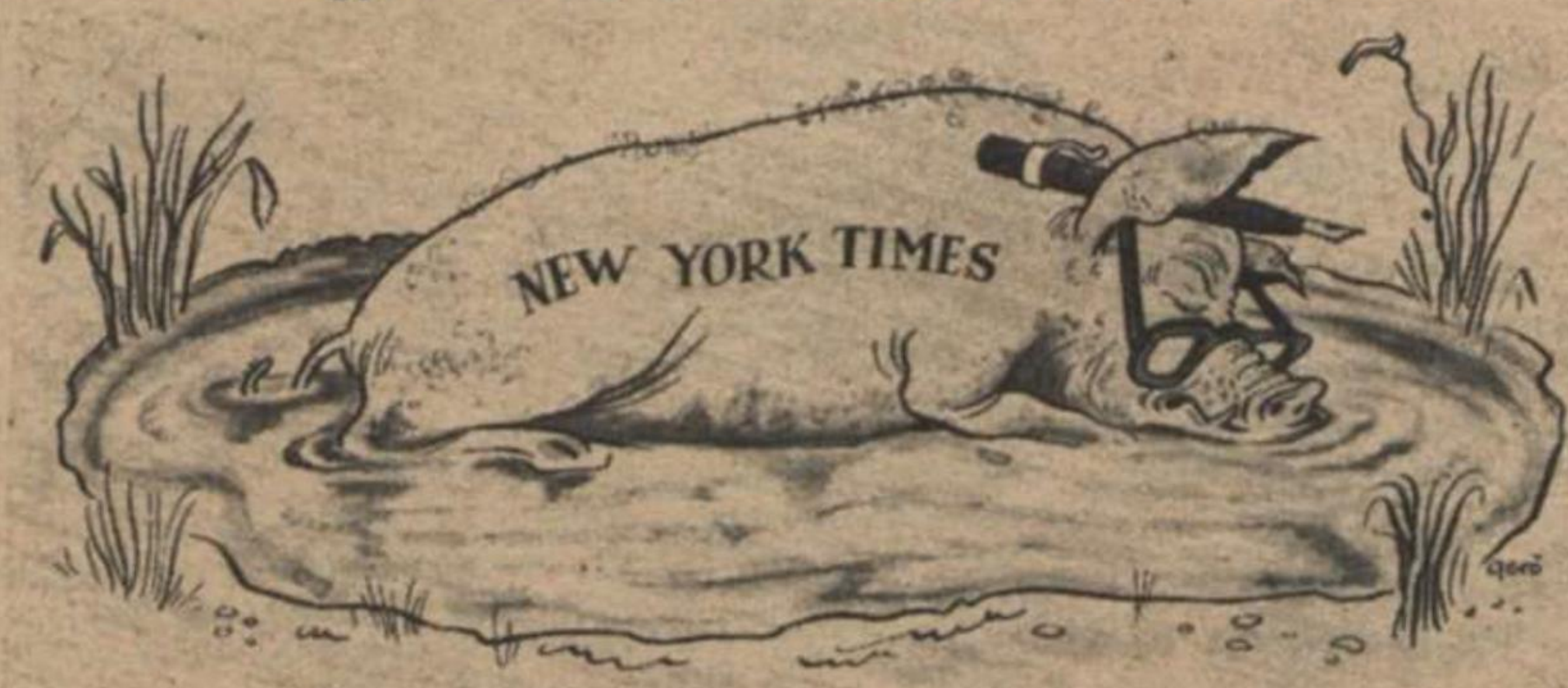

Éhes disznó makkal álmodik

Egyszerű a megoldás

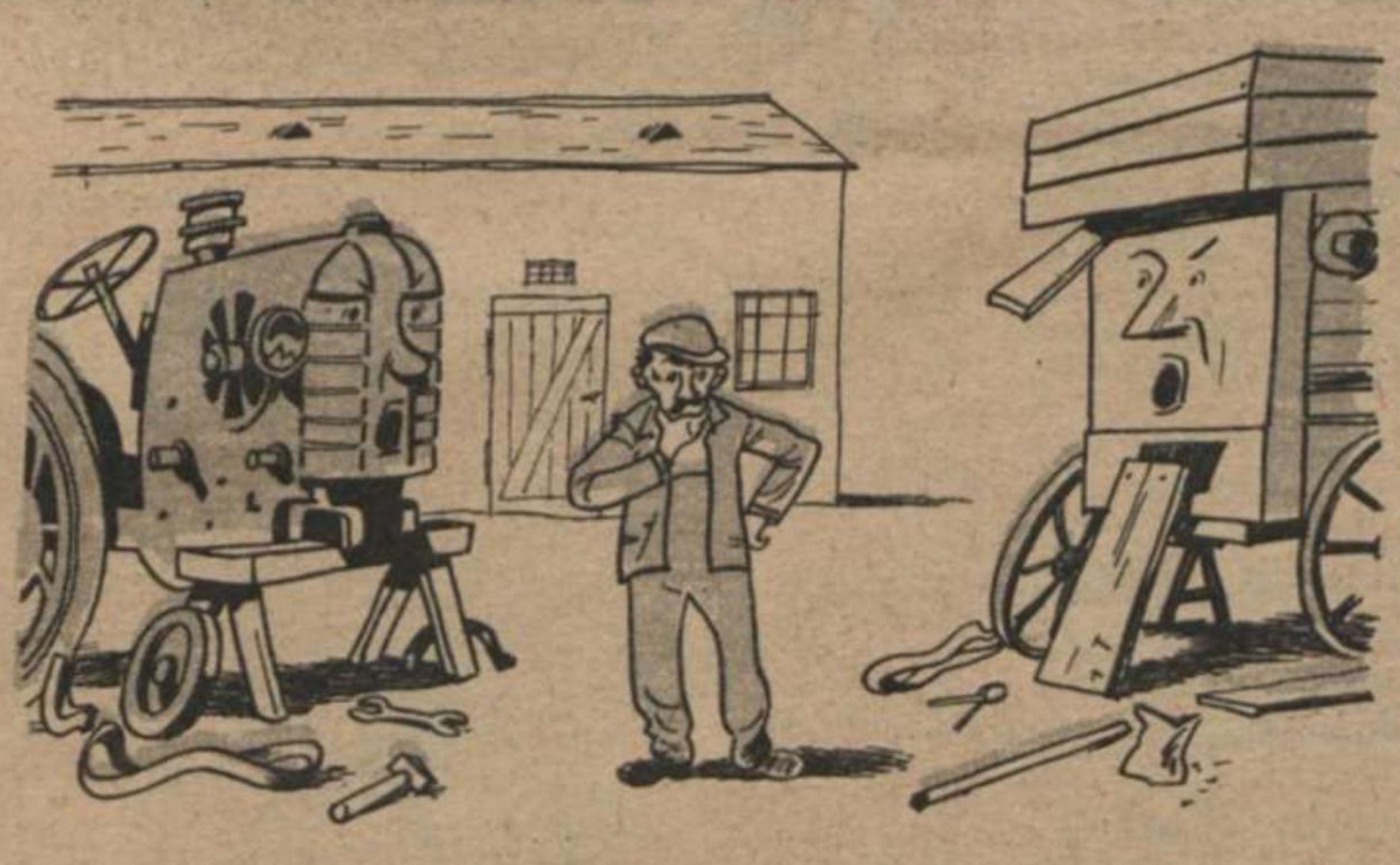

Gépállomásvezető: Hm! Javítsuk meg a munkánkat?! De hogyan?
Traktor és cséplőgép: Például úgy, hogy javítson meg minket...

Örömünnep Dulleséknál

John Foster Dulles mielőtt miniszteri székét elfoglalná, erkölcsi bizonyítványt kért a titkosrendőrség vezetőjétől.

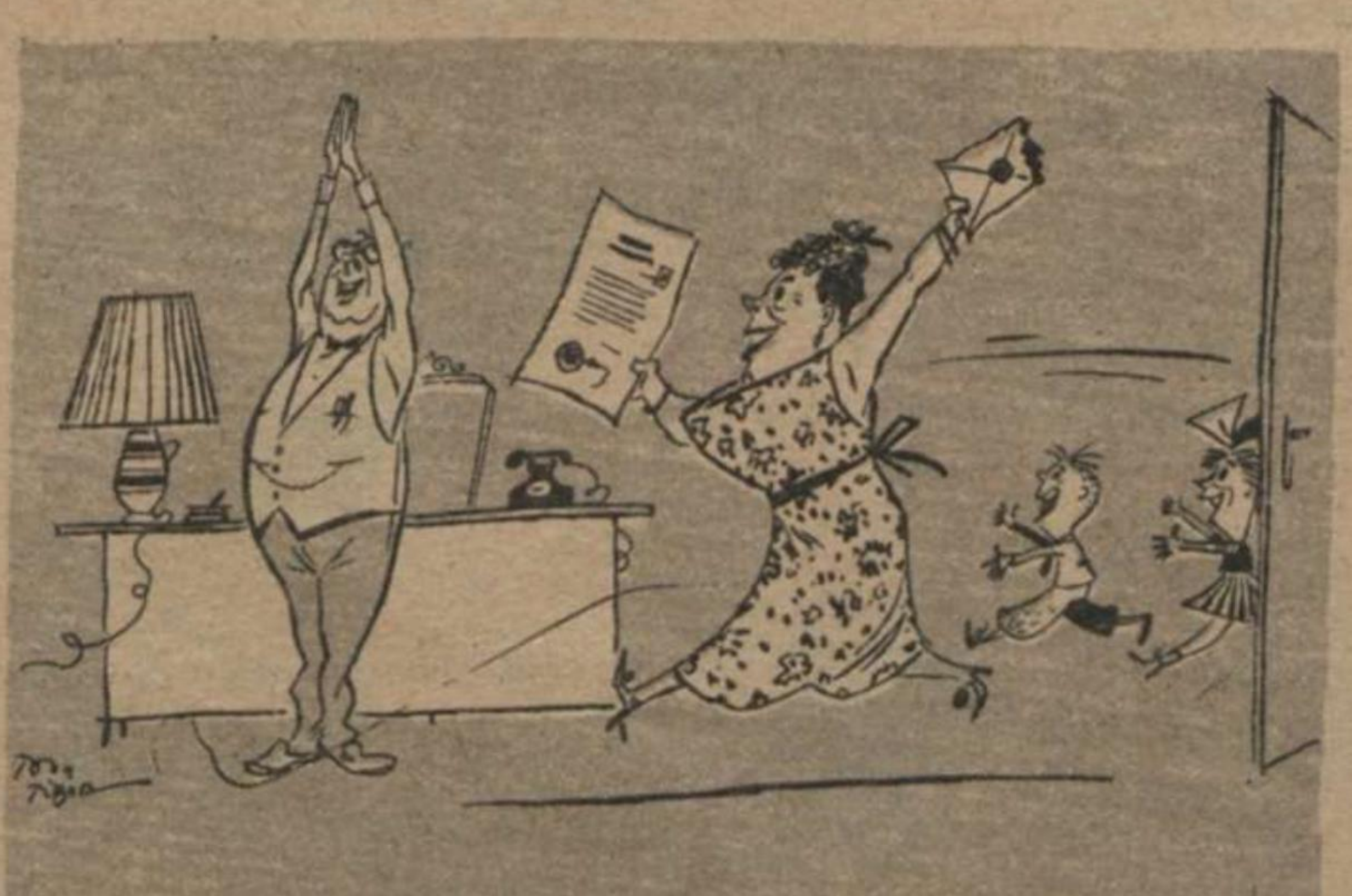

— Papa, papa megjött az erkölcsi bizonyítványod...
— Na látod, anyus, megvan a jutalma a szakadatlan háborús uszításnak!

Az új vőlegény

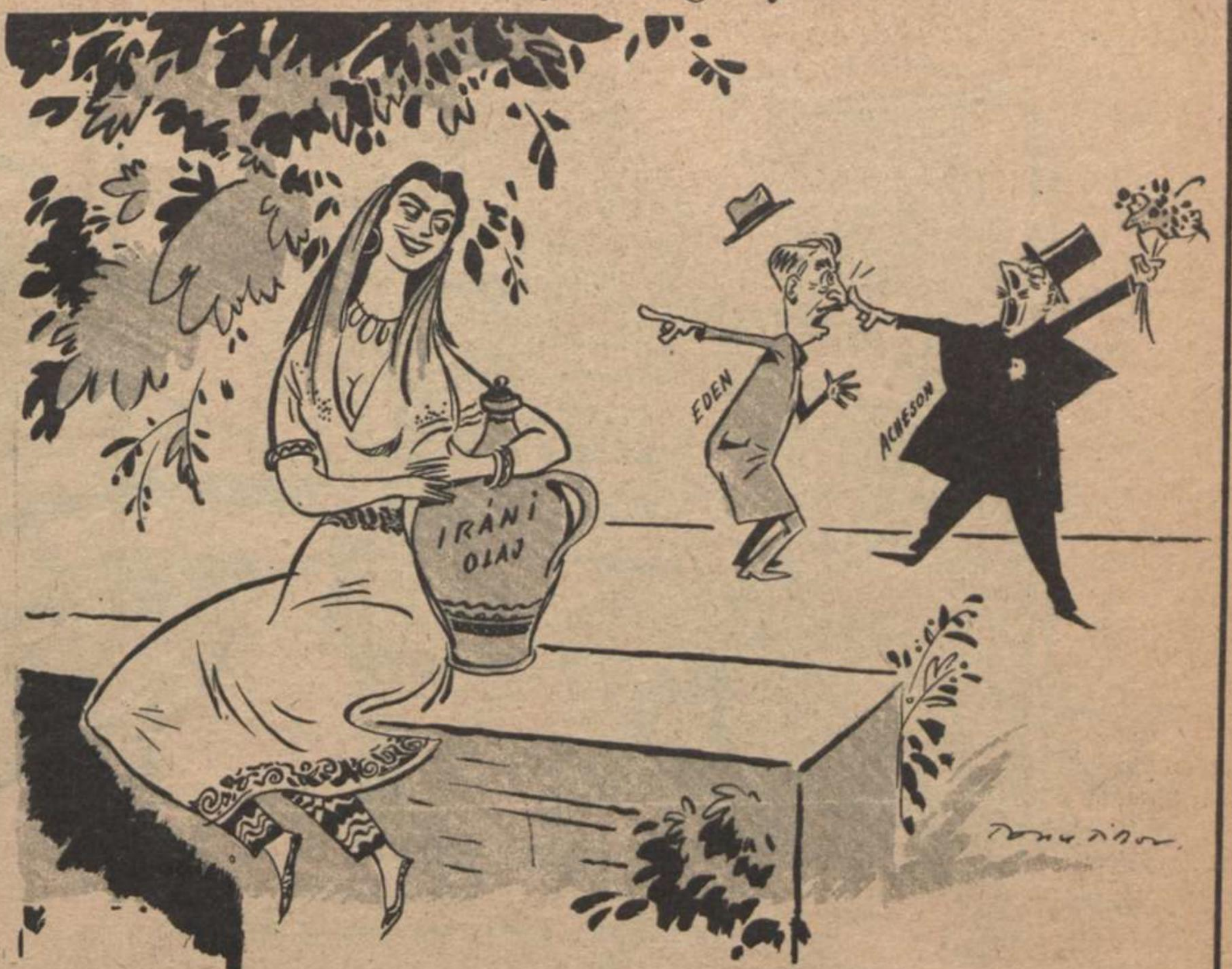

Acheson: Menjen a fenébe, magát már kirúgta!
Eden: De nagyra van vele, hogy magát csak ezután fogja kirúgni...

12.000 fajállatot kap a mezőgazdaság

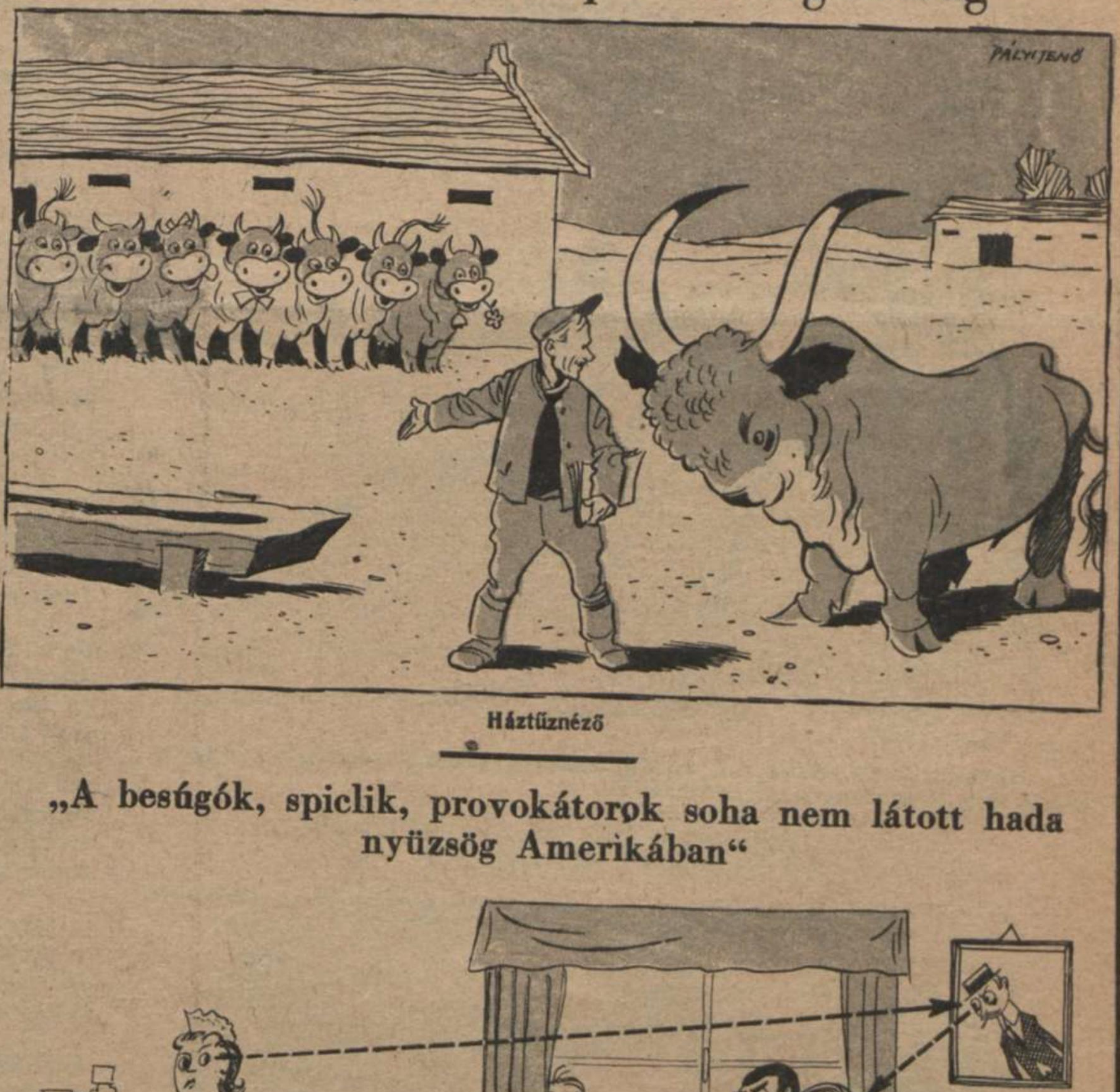

Háztűznéző

„A besúgók, spiclik, provokátorok soha nem látott hada nyüzsög Amerikában“

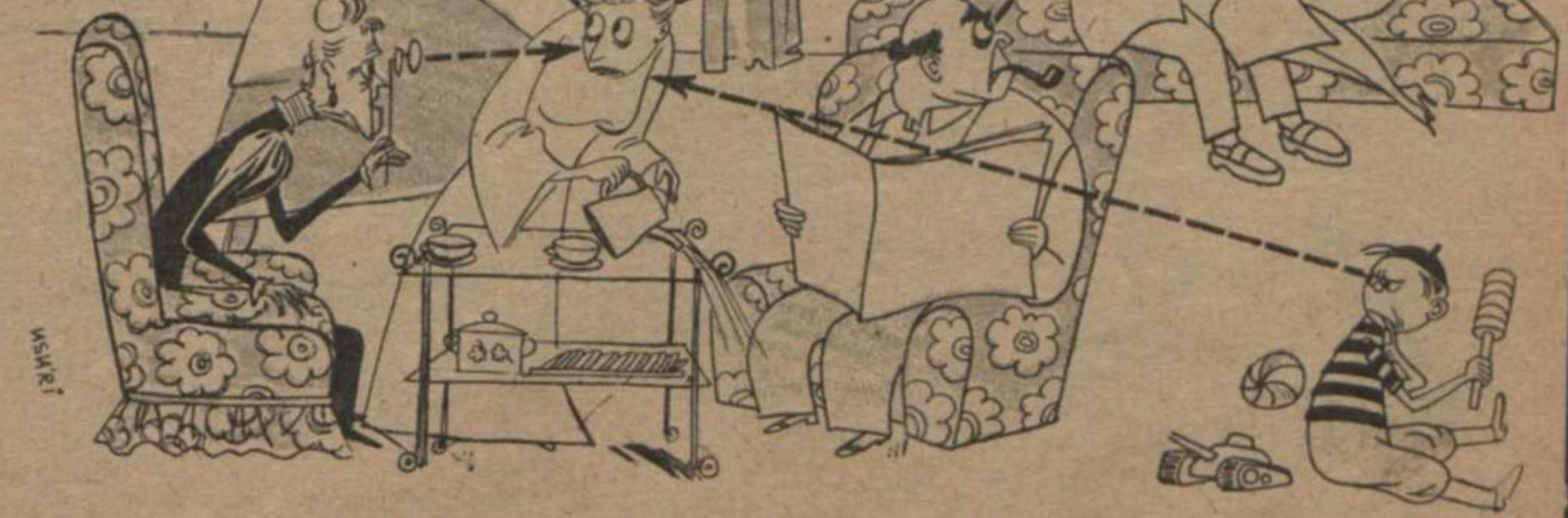

Békés amerikai otthon, ahol mindenki a másikra leselkedik.

AZ ATLANTI SZÖVETSÉG

hadügy-, külügy- és pénzügyminiszterei értekezletet tartanak Párizsban

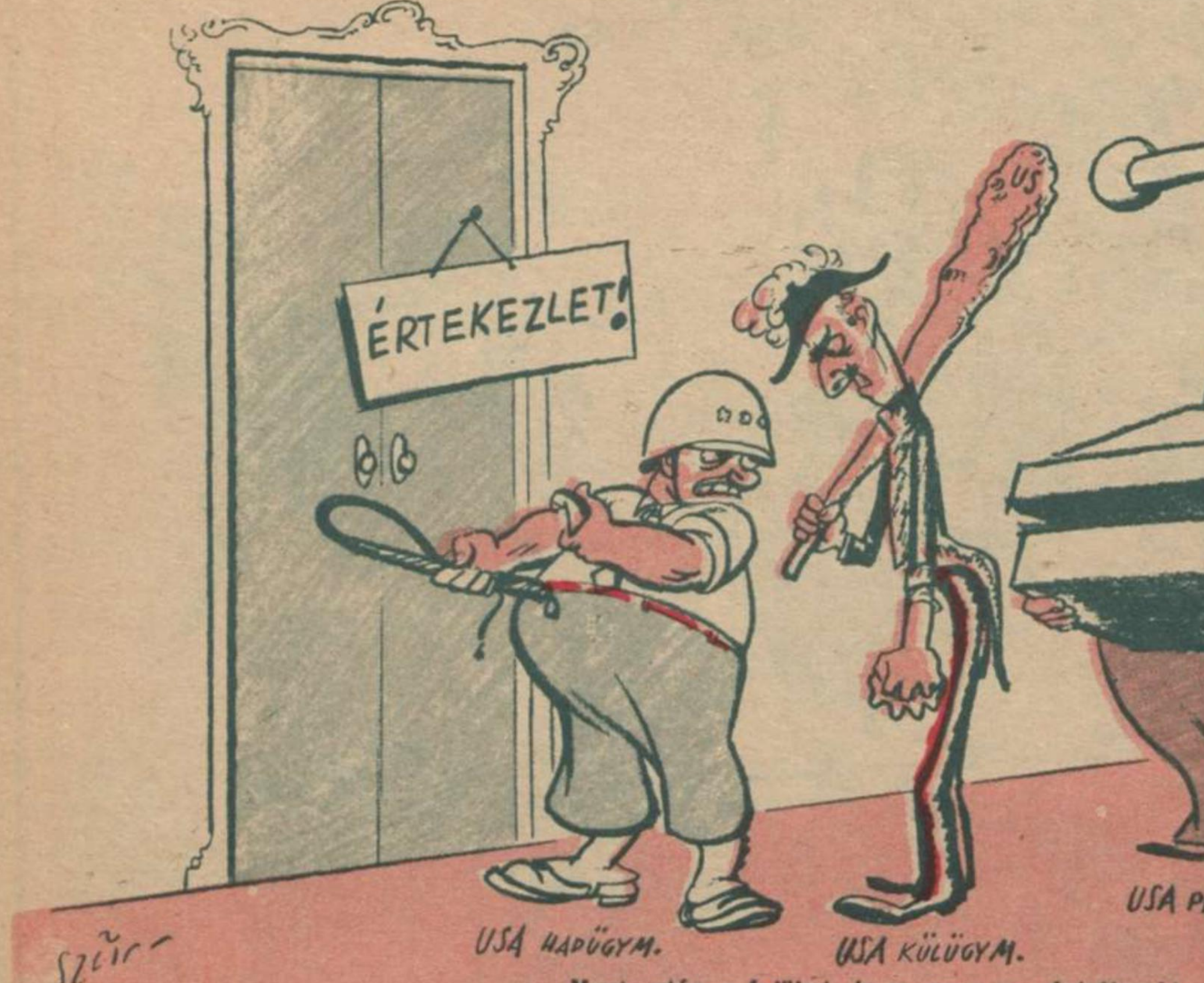
ÉRTEKEZLET!
US
USA HADÜGYM.
USA KÜLÜGYM.
USA PÉNZÜGYM.
SZŰR

— Most aztán a fejüket, hogy meg ne sántuljanak!

Heil, Kolléga úr!

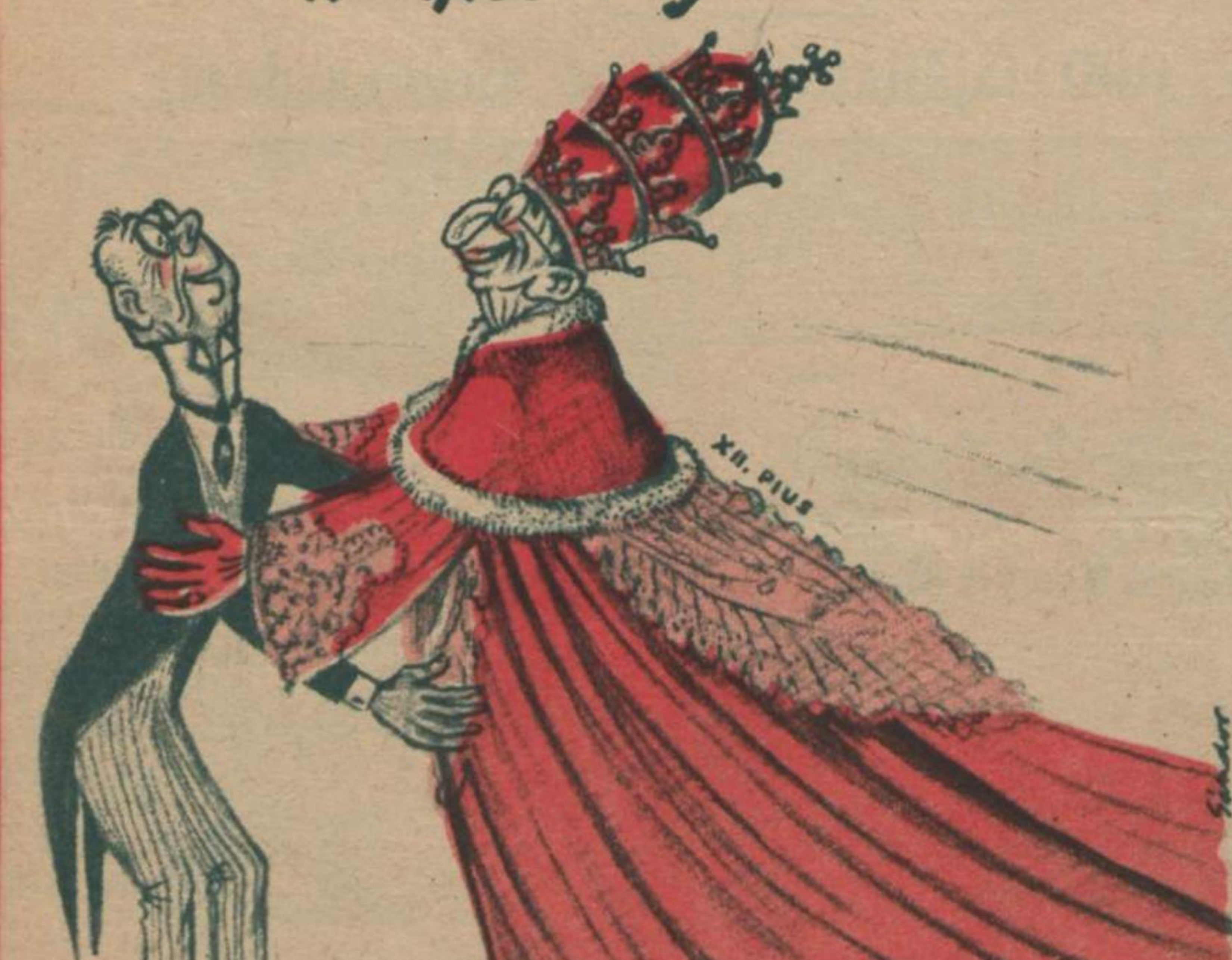

Hjalmar Schacht, Hitler volt pénzügyminisztere, amerikai megbízásból végiglátogatta a világ híres pénzembereit és bankárait.

Szergej Mihalkov:

Veszedelmes játékok

Egyes amerikai kereskedelmi cégek karácsonyi játékszereket rendeltek Csehszlovákiából, Lengyelországból és a Német Demokratikus Köztársaságból. Az amerikai sajtóban kampány indult meg a „vörös karácsonyfadíszek" ellen.

Karácsonyi ajándék jött
Messze földről az USA-ba:
Csillag, síp, kis üveggömbök
Ékesség a fenyőfára.

Varsó s Prága küldte őket,
Remekműve sok mesternek,
Száz színüknek hadd örüljön
Százezer newyorki gyermek.

Annak rendje s módja szerint
Megérkeztek az USA-ba
És a vevő vette, lévén
Vevés a vevő szokása.

De a tőkés hangja harsog
Mennydörgésként minden fülbe:
„E játék mind kommunista,
Nem kétséges, Moszkva küldte!

Mi monopolisták mondjuk
Higyjétek el, hogy a tény ez:
Ne vegyetek játékot, mert
Kommunista cselszövény ez!"

... Úgy morogtak, hogy, ha élne,
A kis fitos játékmedve,
Őt is játszva lepipálná
A tőkések morgó kedve.

Mért kiált az USA-tőkés
A játékra kígyót-békát?
Csak azért, hogy elsüthesse
A saját kisded játékát.

Nem kell neki békés játék,
Vérbenforgó szemmel mondja:
„Hadd legyen a karácsonyfán
Puska, ágyú, tank és bomba!"

TÖRÖK ÖRÖMÖK

Törökország több paradicsomot termel, mint amennyit el tud fogyasztani, de át kell vennie az amerikai exportparadicsomot is.

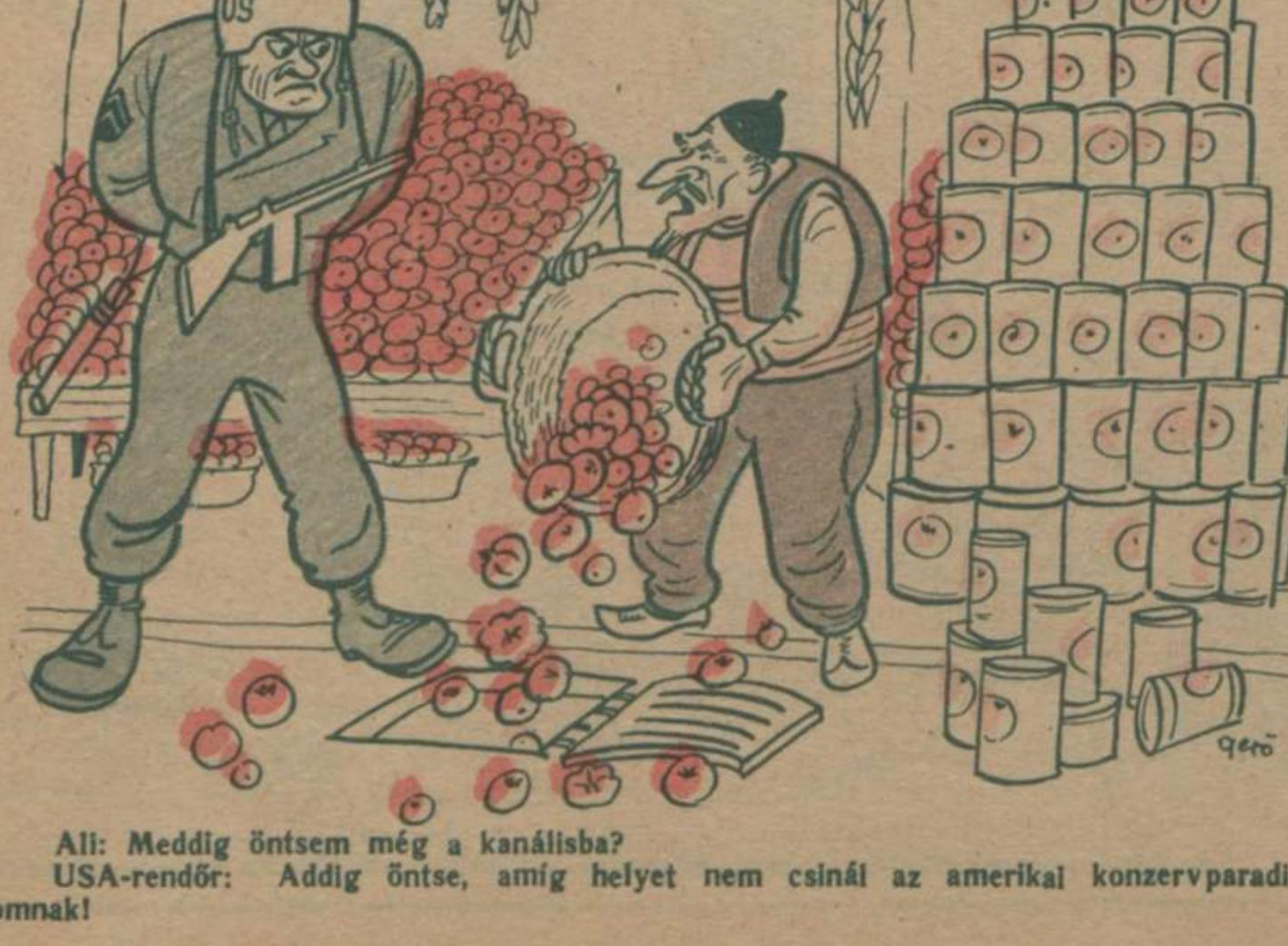

Ali: Meddig öntsem még a kanálisba?
USA-rendőr: Addig öntse, amíg helyet nem csinál az amerikai konzervparadicsomnak!

Előre megvettem az ajándékot . . .

December másodikán vettem a feleségemnek egy színes angorasálat. Kis fenyőágat tűztem rá és elzártam íróasztalom fiókjába azzal, hogy majd huszonnegyedikén átnyújtom, mint kedves ajándékot.

Három napig nem tudtam másra gondolni, csak arra; nem lehet kibirni huszonnegyedikéig, oda kell adni már most, különben megfulladok a titoktól. Három napig rágott belülről a sál, a negyedik nap reggelén nem birtam tovább.

Odaadtam a sálat és megmondtam, hogy ez tulajdonképpen karácsonyi ajándék, de már most átnyújtom, viselje egészséggel.

Néhány napig csendben éltük megszokott derűs életünket, ám, úgy december tizedike körül eszembejutott, hogy a feleségem most már napok óta hordja a sálat, ez december 24-ig megszokott, unalmas ruhadarab lesz, eszébe sem fog jutni, hogy ezt kapta tőlem ajándékba. Már pedig az ajándékkal meglepetést kell szerezni. Még aznap délután vettem egy arany, ám anyagában sárgaréz brosstűt, díszes kartondobozban, rátűztem egy fenyőgalyacskát és bezártam az íróasztalom fiókjába, hogy majd december huszonnegyedikén hanyag mozdulattal kiveszem a fiókból és csak úgy mellékesen mondom majd:

— Izé ... majd elfelejtettem ... van itt egy kis meglepetés a részedre.

A feleség meg majd nagyot néz és beleborul a nyakamba, ahogy figyelmes férjekkel szokás cselekedni ilyen esetekben.

— Milyen figyelmes férj vagy te! — mondta másnap reggel a feleségem, amikor az arany, ámde anyagában sárgaréz brosstűvel álmodott éjszaka után, karikás szemmel nyújtottam át a brosstűt, díszes kartondobozban.

Ettől kezdve összecsaptak fejem felett az ajándékozási hullámok. Minden nap vettem valamit, megígértem magamnak, hogy ezt aztán természetesen, mint pót-pótmeglepetést, csak huszonnegyedikén adom át, aztán rohantam haza és ostoba vigyorral átnyújtottam. Naponta hosszabb időt foglalkoztam önkritikával, megmagyaráztam magamnak, hogy az önfegyelem egyik alapja az, hogy az ember tudjon uralkodni magán. A körömtisztító készletet, bakelit tokban nem adod át, jelentettem ki. Átadtam. A sötétkék kötött kesztyűt, steppelt tenyérrel, nem adod át! Átadtam. A bordóvörös fényképalbumot a fényképragasztó sarkokkal nem adod át! Átadtam. Mondanom sem kell, hogy anyagilag teljesen tönkrementem.

Ádáz küzdelmemnek azonban huszonharmadikán váratlan eredménye lett. Sokáig ültem egy értekezleten és a hazafelé vezető úton minden üzlet zárva volt. Nem vittem haza semmit. Már vacsoránál láttam, hogy az asszonyt bántja valami. Alig beszél, néha rámnéz és tekintete kutató. Hosszas faggatásomra végre kibökte, hogy azért ilyen, mert én megbizhatatlan vagyok.

— Megbizhatatlan? Nem értem ...

— Minden nap hoztál valami ajándékot és pont ma nem ...

— De hiszen ... ma nincs még huszonegyedike, csak holnap és különben is ...

— Különben is! ... Pont az Erzsi néninek nem jutott az ajándékokból, amiket eddig hoztál nekem. Gondoltam a mait neki adom és ezzel megoldottam az összes rokoni ajándékozást. És éppen ma nem hozol semmit ...

Szó nélkül felálltam és elővettem íróasztalom fiókjából a hajkefét és az átlátszó fésűt, amit csak huszonnegyedikén akartam átadni, mint pót-pót-pót-pót-meglepetést. Átadtam, feleségem megcsókolt és már írta is a kis levélkét, hogy „drága Erzsi néni, kis szerény ajándékunk ..."

Míg ő írt, én mélyeket, elégedetteket sóhajtottam. Az ajándékozási lidérc elmúlt rólam. Most aztán egészen biztos, hogy holnap nagy meglepetésben lesz része a feleségemnek.

Nem kap tőlem semmit!

VAJDA ALBERT

Egy leszakadt fenyőfadísz

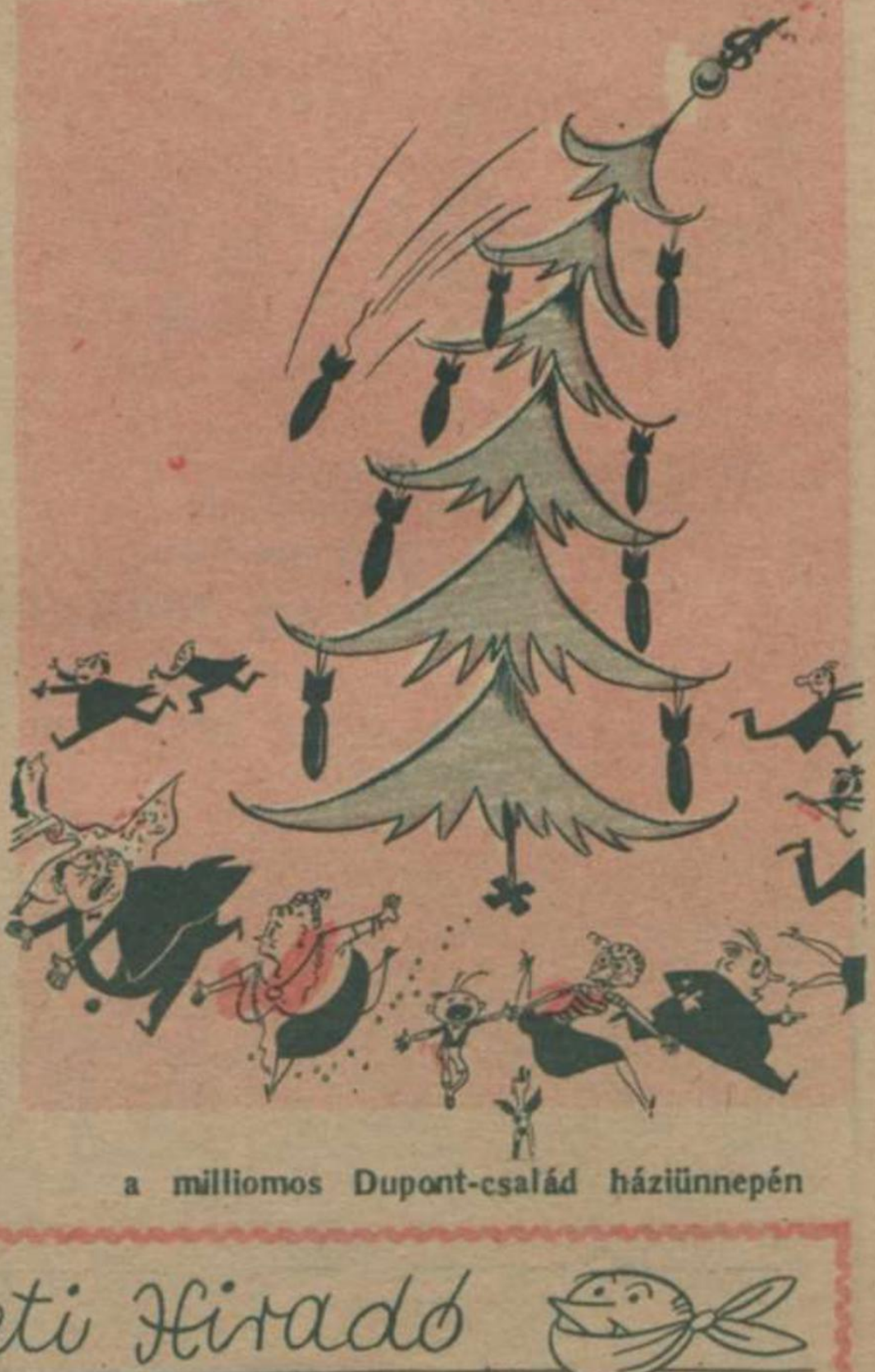

a milliomos Dupont-család háziünnepén

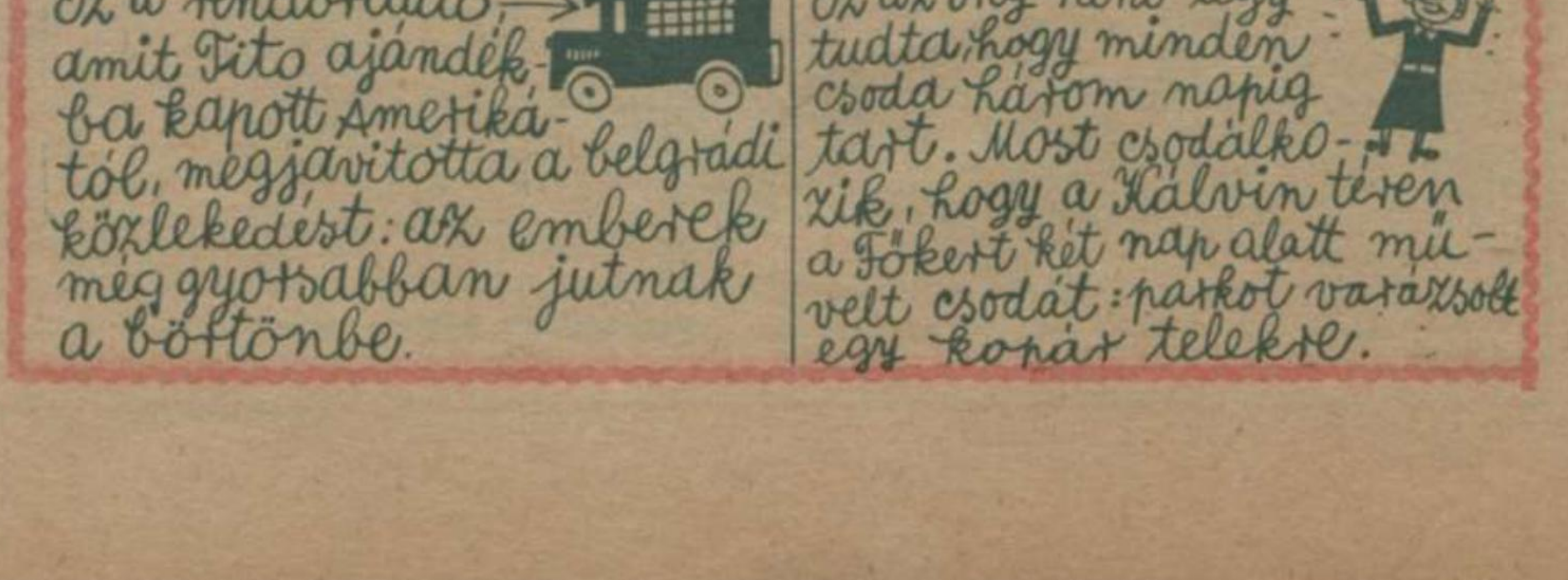

Hangtalan Heti Híradó

Ez a rendőrautó, amit Tito ajándékba kapott Amerikától, megjavította a belgrádi közlekedést: az emberek még gyorsabban jutnak a börtönbe.

Ez az öreg néni úgy tudta, hogy minden csoda három napig tart. Most csodálkozik, hogy a Kálvin téren a Főkert két nap alatt művelt csodát: parkot varázsolt egy kopár telekre.

Egy kinevezés margójára

A kinevezés váratlanul, mondhatnám meglepetésszerűen ért. Reggel még nem sejtettem semmit, — és este már büszkén viselhettem az új címemet. Feleségem és sógornőm, akik az élettárs teljes együttérzésével fogadják életem kisebb-nagyobb csalódásait, együtt örülnek velem apró sikereimnek — kitörő lelkesedéssel üdvözöltek s a könnyekig elérzékenyülve kívántak minden jót.

De mielőtt az új rangommal járó meglehetősen terhes feladatokat elmondanám, ideje, hogy közöljem végre az előzményeket, illetve azt, hogy voltaképpen milyen megtiszteltésről is van szó. Azt is el kell mondanom, hogy magas megbizatásom a leányomtól eredt. (S ez, bármily örvendetes is számomra, egyesekben azt a rosszmájú feltevést keltheti, hogy valamiféle, a mai időkhöz méltatlan, családi protekcióval állnak szemben. Ezt a gyanusítást azonban máris vissza kell utasítanom.) Kati lányom, aki bár korára nézve csak három éves, és három hónapos, igen megfontolt, s részrehajlásra nem kapható ember; kinevezésemet tisztán annak köszönhettem, hogy ő engem erre a tisztségre rendkívül alkalmasnak tartott.

Szóval Kati, — aki foglalkozására nézve óvodista hallgató, — most lévén abban a korban, amikor kötelező szokás az óvodában látottakat, hallottakat, tapasztaltakat az otthonra s otthoniakra alkalmazni, — úgy is mint a Szondi-utca 93. I. 1. sz. lakás egyeduralkodó zsarnoka, — megingathatatlan hatalmánál fogva jogerősen kinevezett: naposnak.

Miből is állt ez a feladat?

Először is, amig a többiek vacsoráztak, nekem az ajtó előtt állani volt megtisztelő kötelességem s harsány hangon a vacsoraidő tartama alatt ismételten jóétvágyat kívánni. Majd azt kellett ellenőriznem, hogy a családtagok — akik közben a Kati képzeletében óvodistákká „avanzsáltak" (ő maga az óvónéni szerepében tetszelgett) tányérjai illően kitöröltettek-e?

Ezután négykézlábra állva, — hogy az óvodista naposok méltó testmagasságát, illetve kicsinységét elérjem — kellett bemásznom a szobába, az óvónénivel súlyosbitva, aki lovaglóülésben helyezkedett el a hátamon. Majd visszavezényeltettem a konyhába s amig a többiek bent játszottak és énekeltek, nekem le kellett szedni az asztalt. Utána teendőim egész lefekvésig abban merültek ki, hogy részben mint előéneklő a lányom által dirigált kórusban, részben mint tornaeszköz — akinek hasa dobogóul szolgált, — vettem részt a további foglalkozáson.

Dicséretemre legyen mondva: minden igyekezet meg volt bennem ahhoz, hogy kötelezettségeimnek becsülettel eleget tegyek. Addig másztam, daloltam, ugrándoztam, sőt szavaltam is, míg végre az „óvónéni" nyugalomra tért s engem kegyesen elbocsájtott. Magas megbizatásom így egyelőre megszűnt. Izgatottan várom a másnapi kitüntető feladatot. Sejtem, — az is olyan teendőkkel fog járni, hogy ha valaki meglát itthoni szolgálati beosztásom gyakorlása közben, bizonyára sült bolondnak tart. Persze, nem mindenki lesz ilyen lesújtó véleménnyel rólam.

Szülők általában megértőbbek.

BARÁT ENDRE.

ADENAUER

Az amerikai parancsnok előszobájában

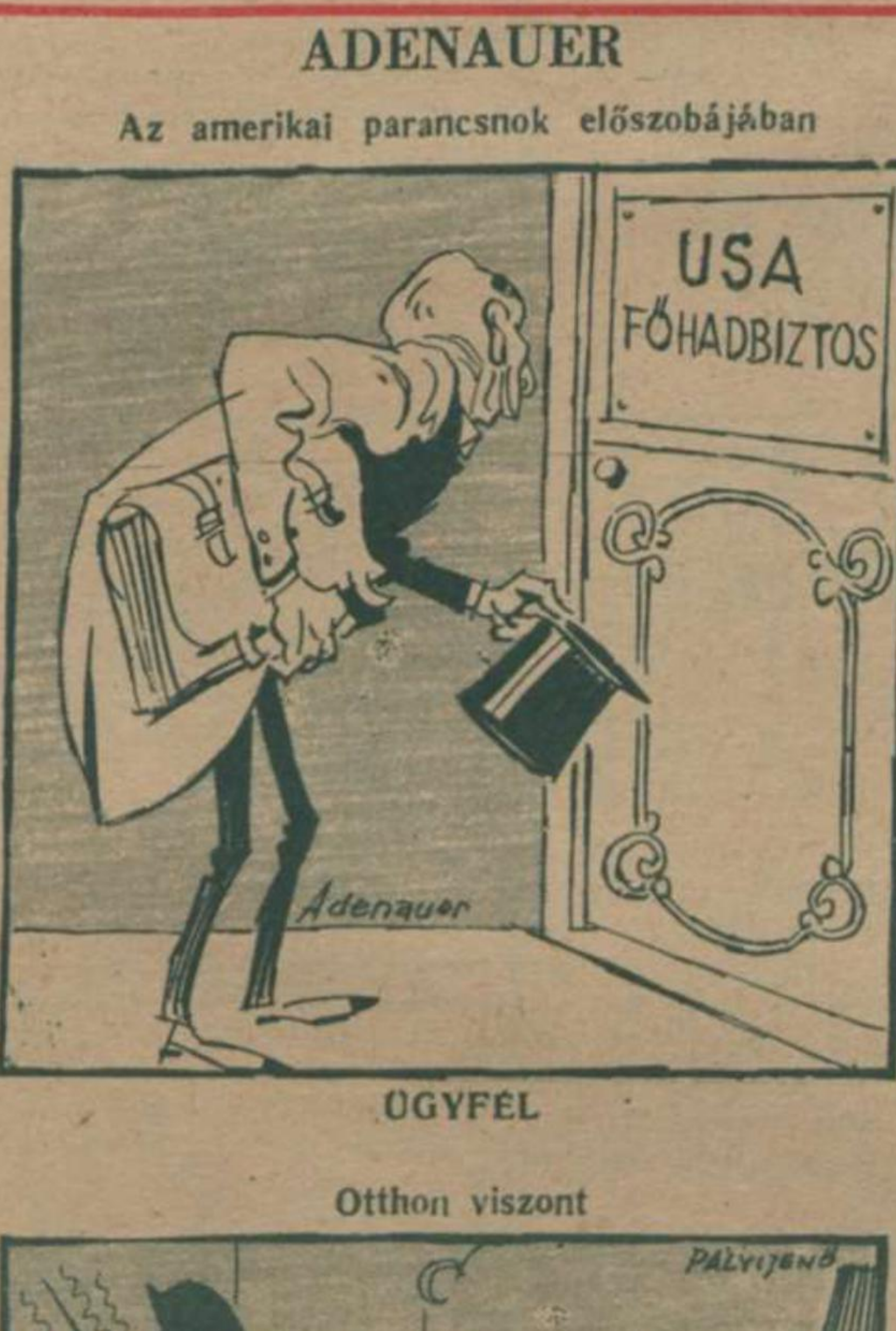

ÜGYFÉL

Otthon viszont

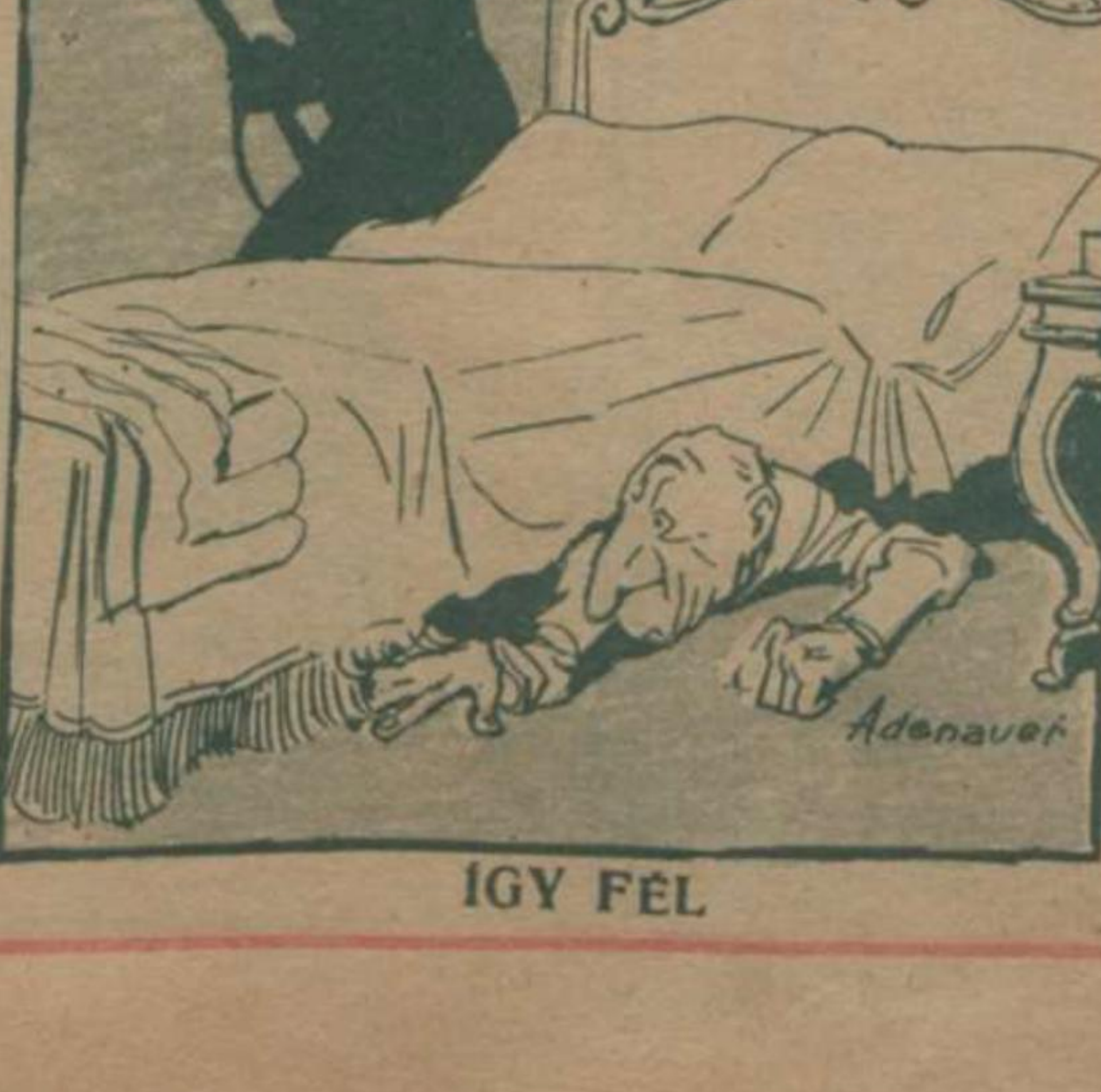

ÍGY FÉL

A NÉMET-FRANCIA HÁBORÚS EGYEZMÉNY

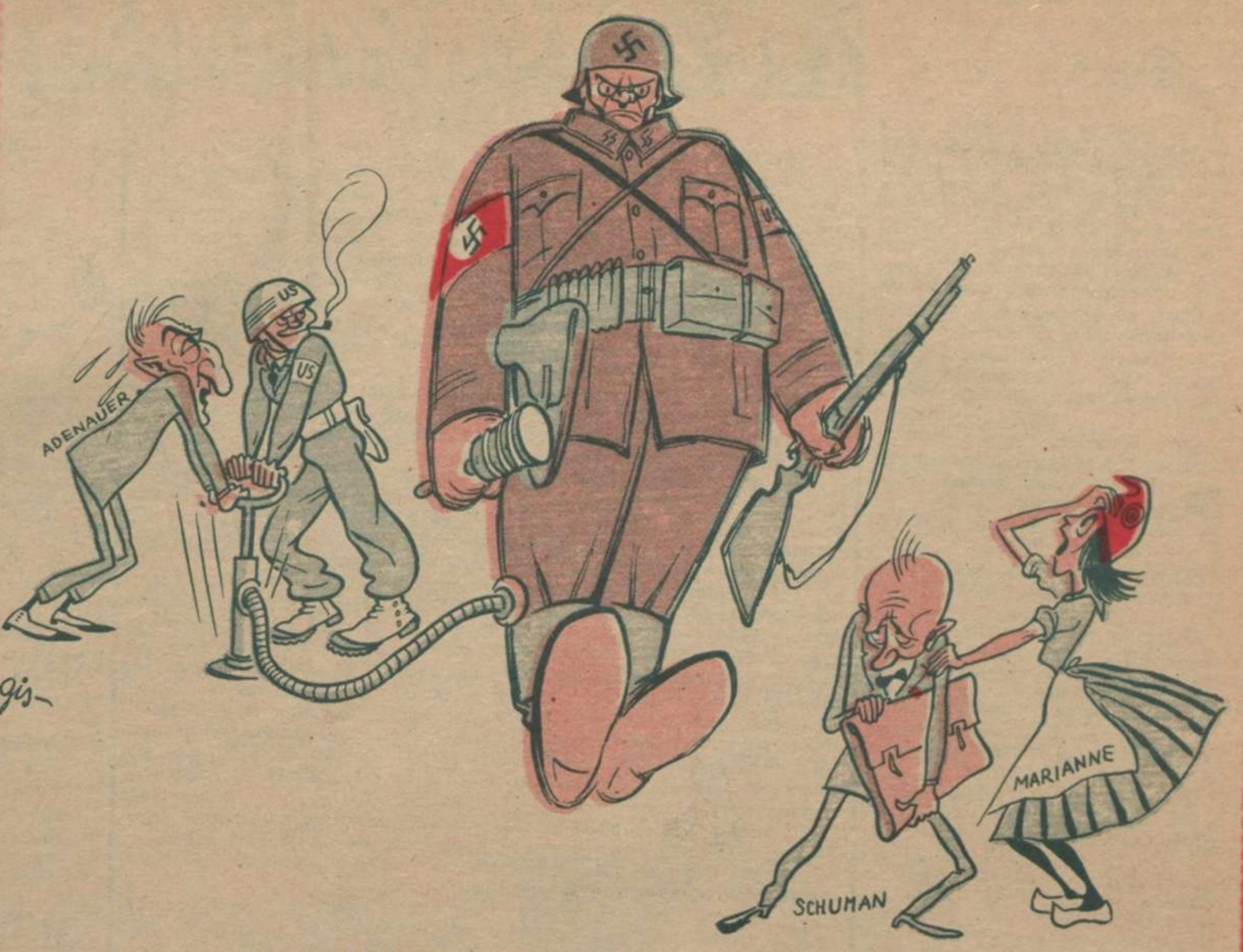

Marianne: Félek, Schuman! Ez a szerződés kezd nagyon egyoldalú lenni! . . .

Gergő Pali esete a baromfiakkal

— Igaz történet —

Pusztaszabolcs termelőszövetkezeti község a kilencedik helyet érte el a begyüjtési versenyben, ami igen szép eredmény. Nemrégiben kapták meg a miniszter vándorzászlaját. A község azonban baromfibeadásban csak kilencvenöt százalékra teljesitette a tervet.

Elmesélem, hogy mi van a hiányzó öt százalék mögött.

A községben eltűnt egy-két baromfi, hangsúlyozom, hogy csak egy-kettő és nem több. Mivel se írásbeli, se szóbeli izenetet nem hagytak hátra, senki sem tudta mi lett velük.

Ujvári gazda azonban megoldotta a rejtélyt. Egy hideg téli éjtszakán állig felfegyverkezve egy nyirfaseprővel és a szomszéd segitségével elkapta a csirkefogót: Gergő Palit.

De most jön a fordulat.

Gergő már rég a hűsön ült, amikor még mindig és egyre nagyobb tolvajlásokat követett el Pusztaszabolcson.

Az emberben megáll az ész! Hogy lehet az?

Az olvasó talán azt gondolja, hogy egy másik Gergő Pali is volt? Nem. Gergő Pali csak egy volt, azt is lecsukták. Talán az ikertestvére, aki csudára hasonlít rá? Nem. Gergő Palinak nem volt ikertestvére, most sincs és úgy látszik, hogy nem is lesz.

Az a bizonyos Gergő Pali követte el a tolvajlásokat, aki már jóideje dutyiban elmélkedett az erkölcsi kérdésekről.

Sok pusztaszabolcsi gazda, vagy asszony állította ezt, különösen akkor, ha a baromfibeadásban való lemaradásra figyelmeztették.

— Hogy adjak be lelkecském, amikor a legszebb tikjaimat elvitte az a gaz Gergő Pali?

Őkelme továbbra is garázdálkodott Pusztaszabolcson. Már teméntelen baromfit tüntetett el. Sőt: az eltüntek száma egyre nő.

Állítólag Tiszántúlon is történtek már ehhez hasonló esetek. Úgy sejtik, hogy arra is Gergő Pál járt, az ő keze van a dologban.

A tanács aztán megoldotta a rejtélyt. Gergő Pali valójában egy-két baromfit tüntetett el, a többit a pusztaszabolcsiak szerették volna eltüntetni. Mindent ráfogtak Gergő Palira.

Pusztaszabolcson ő volt az objektív nehézség.

Hát ezért maradtak le baromfibeadásban kilencvenöt százalékra.

M. Gy.

Szemléltető oktatás

A televizió fontos szerepet játszik az amerikai ifjúság megmérgezésében.
(Ujsághír)

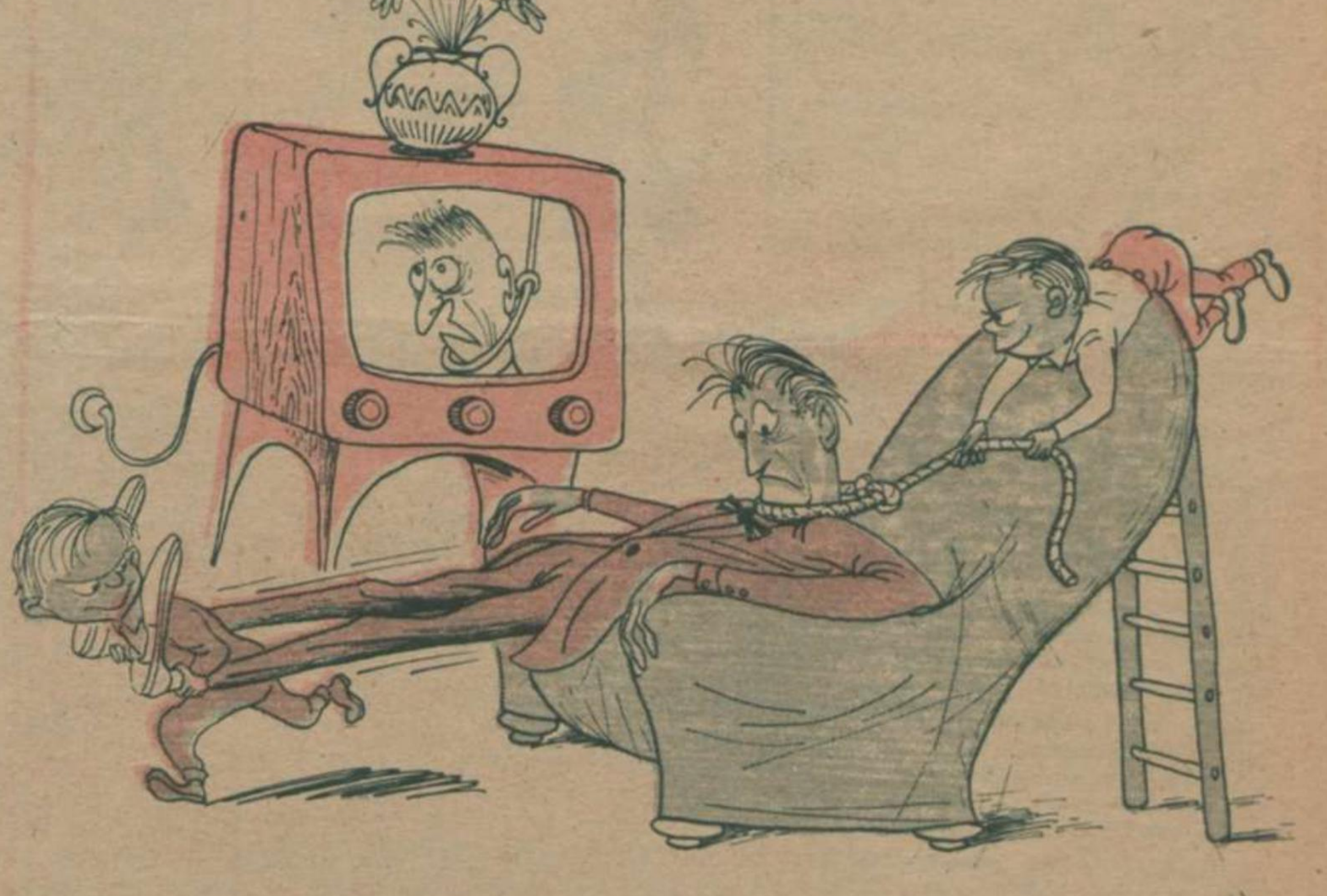

Hálásak is érte...

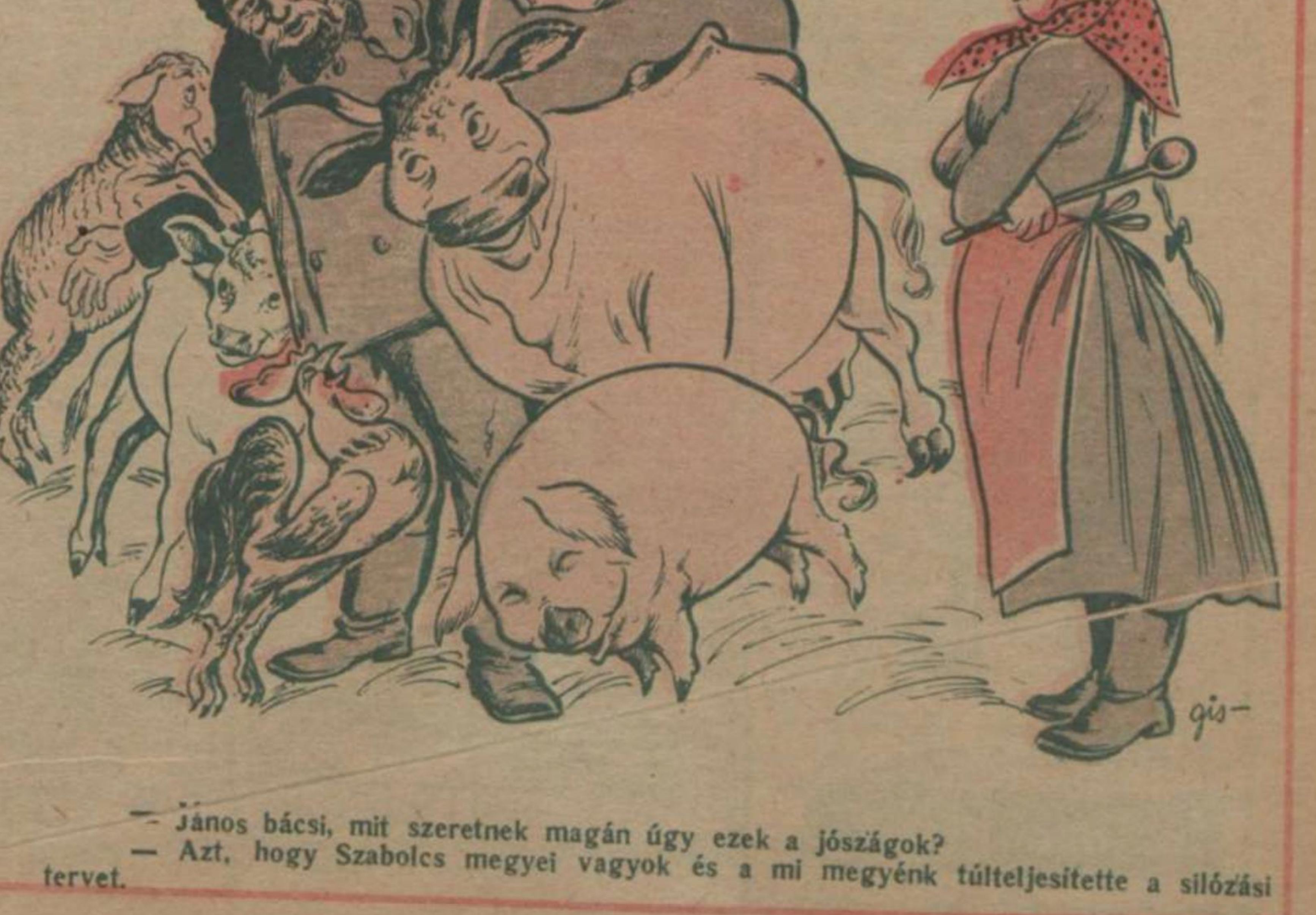

— János bácsi, mit szeretnek magán úgy ezek a jószágok?
— Azt, hogy Szabolcs megyei vagyok és a mi megyénk túlteljesítette a silózási tervet.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

Nem kitalált történet az ördögfejű cigarettáról

A férfi, aki beállított a szerkesztőségbe, sötétzöld lódenkabátot viselt, gallérján torzonborz vidrabőr, kézében sötétszürke puhakalap. Jólberetvált arcából bozontos szemöldök alól kékesszürke szempár nézett rám, kék ködökkel a pupilla körül.

— Bocsánat — mondta — Bruhek vagyok. Azért jöttem, mert még mindig nem kaptam meg a szoba-bútort.

— Kérem, — mondom — ez a Ludas Matyi szerkesztősége . . .

— Tudom — vág közbe — azért jöttem. Kérem, segítsenek nekem, hogy végre megkaphassam a bútoromat.

— Hol rendelte?

Rámnéz. Határozott mozdulattal kivesz a zsebéből egy Bástyát és leteszi elém az asztalra.

— Köszönöm — hárítom el — én Harmóniát szívok.

— Nem azért mutatom, hogy elszívja! — emeli fel mutatóujját. — Ez itt a szoba-bútor!

Ahá, most már értem. Bútor, hogyne, szobabútor egy vékony szál Bástyában . . . Sose gondoltam, hogy a dohányzás elborítja az agyat és egy slukk ilyen zavarokat idézhet elő.

— Úgy látom, nem érti! — mered rám látogatóm és rábök a cigarettára. — Látja ezt az ördögfejet?

Nézem a Bástyát. Olyan mint a többi. Felirat, ragasztás, még egy kis csutka is kilóg, mint a többinél.

— Itt, itt nézze — tartja az orrom elé a cigarettát látogatónk és valóban, mintha látnék valami kis foltocskát, akkora, mint egy légypiszok, csakhogy az fekete, ez meg rózsaszín. Biztosan optimista légy helyezte el.

— Már mindenfelé voltam, sehol se hallgatnak meg. Pedig mindenki tudja, hogy a Dohányértékesítő jelekkel látja el a cigarettákat.

— Ezt én is tudom. Minden cigarettán elhelyeznek jeleket, egyiken azt, hogy Kossuth, a másikon, hogy Lánchid. Aszerint, hogy milyen fajta.

Mélyen leszívja tüdejére a levegőt, az orra egészen összelapul. Belehajol az arcomba:

— Mindenki beszéli. Jászkarajenőn egy bádogos talált egy Harmóniát, amin egy kis piros karika volt. Aki ilyet benyújt a Dohányértékesítőhöz, kap egy motorbiciklit. Érti? Kaposvárott találtak egy Kossuthon egy ördögfejet, azért egy autó jár.

Elkapta a hév, egyik kezével az összelapitott Bástyát fogta, a másikkal hadonászott.

— Voltam több helyen, mindenütt kinevettek! Erre elmentem a Dohányértékesitőhöz, megmutattam ezt a cigarettát, mit gondol, mi történt?

— Ott is kinevették, — mondtam.

Rámmeredt.

— Magát már értesitették? — kérdezte dühösen. — De nem hagyom annyiban a dolgot. A sajtóban is megjelent, hogy jutalmat kap az, aki az ilyen jeles-cigarettát beadja.

Igyekeztem megmagyarázni, hogy teljesen képtelen és ostoba hiedelem áldozata, hiszen a Dohányértékesitőnél is kinevették és akárhová megy, mindenütt ki fogják neveetni.

Állandóan közbe akart szólni, de nem hagytam. Végül megtörölte a homlokát és fujtatva kiáltotta:

— Nincs igaza . . . nincs igaza . . . Zebegényben egy túristaszakosztályvezető is nyert . . . Be kell adni egy ilyen csomag Bástyát és ötezer forintot kap érte az ember . . .

— Téved! — mondtam hideg nyugalommal, ahogy bolondokkal szokás beszélni. — Be kell adni három forint ötvenet . . . és kap érte egy ilyen csomag Bástyát az ember.

va

Mindezt —
a Háztartási Boltból

TALPASCSÉVE

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer 134 kg talpascséve. Ezt a 134 kg talpascsévét a Győri Állami Fonoda elküldte a Kispesti Textilgyárnak. De nem úgy küldte sajnos, hogy azt mondta a cséveknek: „Ti pedig menjetek a Kispesti Textilgyárba!" Mert ez esetben a talpascsévék elindultak volna, és mentek, mendegéltek volna és már régen megérkeztek volna a rendeltetési helyükre, a Kispesti Textilgyárba.

Nem, a Győri Állami Fonoda azt akarta, hogy a talpascsévék gyorsan érkezzenek meg és ezért gyorsáruként feladta őket a MÁV-nál november hó 20-án. Hogy biztos legyen benne, hogy a talpascsévék nem tévednek el útközben és megérkeznek, kisérőül adott hozzájuk egy fuvarlevelet is. Idővel meg is érkeztek, a talpascsévék is, a fuvarlevél is, de bizony a fuvarlevél nem jól viselte gondját a rábizott talpascsévéknek, mert elvált tőlük és külön érkezett meg a Nyugati pályaudvarra, míg a talpascsévék hosszas viszontagság után kisérőjüktől megfosztva a Józsefvárosi pályaudvarra érkeztek meg.

De ezzel még nem ért véget a kalandos utazás, mert a csévéket, mivel nem volt kisérőjük, a Józsefvárosi pályaudvarról lehelyezték a raktárba, míg kisérőjüket, a fuvarlavelet a Nyugati pályaudvar átadta a címzett helyre, a kispesti állomásra. Így érkezett meg külön-külön egyik helyre a talpascséve, a másik helyre a fuvarlevél.

De a mesének még itt sincs vége, mert mikor a Józsefvárosi pályaudvarról el akarták hozni a talpascsévéket, kisült, hogy a raktárból szőrén-szálán eltüntek és a mai napig sem kerültek meg. Lehetséges, hogy szegény elárvult talpascsévék afeletti bánatukban, hogy kisérőjük a fuvarlevél rútul elhagyta őket, megszöktek a raktárból és gyalog talpalva világgá mentek. De nem valószinü, hogy útjukat a Kispesti Textilgyár felé vették, mert azóta már gyalog talpalva is oda kellett volna érniök. Mindenesetre a MÁV rosszul viselte gondjukat, mert egyrészt elszakította őket gondos kisérőjüktől, a fuvarlevéltől, másrészt nem gondoskodott arról, hogy megérkezzenek rendeltetési helyükre. Amikor ezért a Győri Fonoda és a Kispesti Textilgyár a talpascsévék feletti súlyos aggodalmukban rosszalásukat és szemrehányásukat fejezték ki a MÁV-nak, a MÁV közölte, hogy a csévéket a feladás napján az előírt gyorstehervonattal továbbította a rendeltetési állomásra. Ennél többet azonban ő sem tudott mondani.

A szegény árva szövőgépek pedig bús zakatolással várják a csévéket. A csévék pedig ki tudja hol kódorognak, égve a vágytól, hogy segitsék gépeiket a termelésben.

Kispesti Textilgyár anyagbeszerzési oszt.
Somogyi Béla

Enyingen baj van az MHK-val

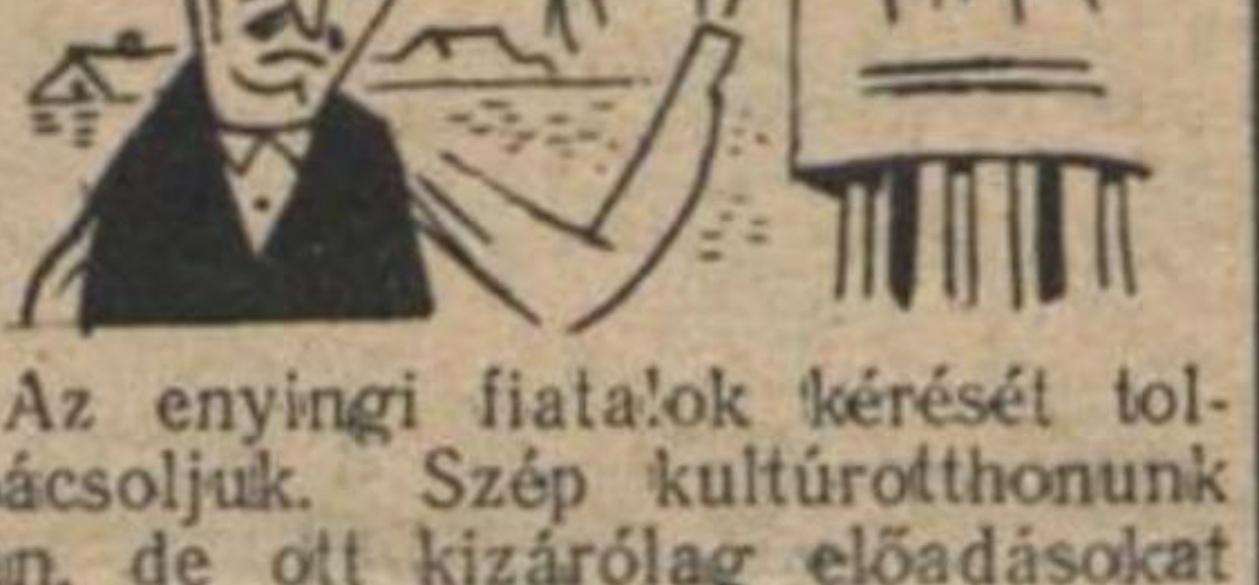

Az enyingi fiatalok kérését tolmácsoljuk. Szép kultúrotthonunk van, de ott kizárólag előadásokat tartanak, az enyingi fiataloknak se sportolni, se szórakozni nem szabad a teremben. Hiába akarunk ping-pongozni, sakkozni, vagy akár olvasni, — a bemenet tilos.

Nem tudjuk megérteni, hogy a tanács miért állít kulturális és sportbeli fejlődésünk elé akadályokat. Enying járási székhely, lakosainak száma több mint 9000. Futballcsapatunkat is szeretnénk fejleszteni. Most összesen csak egy csapatunk van. A község vezetői, úgy látszik nem szeretik a sportot, mert nem támogatnak bennünket. Sok enyingi fiú vonaton jár iskolába. Fájó szívvel nézzük a vonaton lévő kis plakátokat, amelyeken Papp Laci kétszeres olimpiai bajnokunk mosolyog ránk és MHK-ra biztat bennünket. De szeretnénk mi is emhákázni! Enyingen azonban már azt is elfelejtették, hogy mi az az MHK.

1953. márciusában lesz a megyei atlétikai torna. Szeretnénk benevezni, de nem tudunk készülni a versenyre, mert nincs helyiség, ahol edzést folytathatnánk. Tornaszerünk sincs. Pedig saját erőnkből beszereznénk a sportszereket, a sportpályát is elkészítenénk, ha erkölcsileg támogatnának bennünket.

Az enyingi fiatalok nevében

Nagy László
munkaerőgazdálkodási előadó.

Ludas Matyi elintézte

Az „Egy utca négy utcanév" cimű közleménnyel kapcsolatban közöljük, hogy a Frankel Leó-úton nem az utcatáblákkal, hanem a házszámtáblákkal van baj. Köszönjük a Ludas Matyinak, hogy erre felhivta figyelmünket. Egy-egy utca új elnevezése alkalmával értesítjük a kerületi tanács VB-elnökét és felkérjük őket, hogy közöljék az ingatlantulajdonosokkal vagy a KIK-kel: cseréljék ki a házszámtáblákat. Az ingatlantulajdonosok, főleg a KIK, igen sok esetben, így a Frankel Leó-úton sem hajtották végre az utasitást. December elején újra utasítottuk a kerületi tanácsokat, hogy a házszámtáblák kicserélését végeztessék el.

Budapesti Városi Tanács
Végrehajtó Bizottsága

Hétfői történet az „Augusztusi vasárnappal"

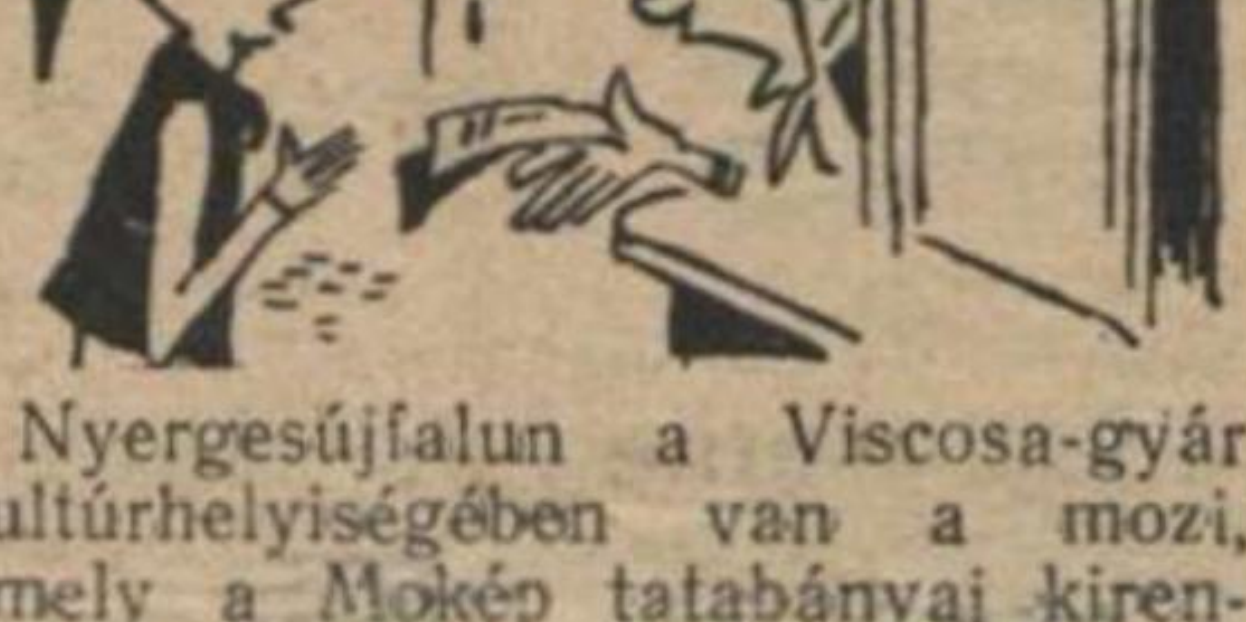

Nyergesújfalun a Viscosa-gyár kultúrhelyiségében van a mozi, amely a Mokép tatabányai kirendeltségéhez tartozik. Hétfőn, december 15-én meg akartuk nézni az „Augusztusi vasárnap" cimű filmet. A pénztárnál csak négyforintos jegyet akartak adni. Kijelentették, hogy olcsóbb jegy nincs. A moziban körülbelül 250 férőhely van, de hétfőn csak nyolc-tíz néző ült a széken. Nem is csodálkoztunk rajta, mert nem mindenki tud négy forintot adni egy mozijegyért. Tekintettel arra, hogy Budapesten 2—3 forintért is lehet már moziba menni, nem tudjuk megérteni, hogy miért drágább a mozi Nyergesújfalun, mint a fővárosban. Úgy érezzük, a Mokép tatabányai kirendeltsége hibát követett el, amikor 4 forintban szabta meg a jegy árát és inkább üres nézőtér mellett pergetik le a kitűnő filmet, semhogy 2—3 forintos jegyeket is kiadtak volna a négyforintos jegyek mellett.

Salamon Tibor, Dajka László
és még 14 mozilátogató, akik
nem váltottak drága jegyet.

Az érdekeltek hozzászólnak

(Miért nem kapott az üzemi ápoló és az orvos fizetést?)

„Elaludt a megyei tanács" cimű közleménnyel kapcsolatban vizsgálat indult. Tény, hogy Bencs Józsefné és dr. Szabó Lajos még a mai napig sem kapták meg fizetésüket. A megyei tanács egészségügyi osztálya július 25-én hívta fel a városi tanács v. b. egészségügyi osztályát az üzemi állás betöltésének szükségességére. Kérték az üzemorvos és ápolónő augusztus 5-i határidővel történő kinevezését.

Az osztályvezető augusztus 8-án előterjesztést tett ebben az ügyben. A kinevezés csak szeptember 24-én történt meg. Október 1-én tudta meg a megyei tanács a kinevezést. Pótköltségvetés készült, amelyet október 10-én továbbitottak. A pénzügyminisztérium kiküldöttje november 1-én tárgyalt a megyei tanácsnál a póthitel kérdésében. Az írásbeli kérelmet magával vitte a pénzügyminisztériumba.

A pénzügyi osztály többizben személyesen és telefonon is sürgette a póthitel megadását. Legutoljára december 5-én sürgették. A pénzügyminisztérium közölte, hogy a póthitelt haladéktalanul elintézi.

A fentiekből látható, hogy egy egyszerű ügydarab mennyi kézen megy keresztül. Feltétlenül szükséges az ügymenet egyszerűsitése.

Szabolcs-Szatmár megye
Tanácsa VB. egészségügyi o.

Csak a kisujjamat nyújtottam oda

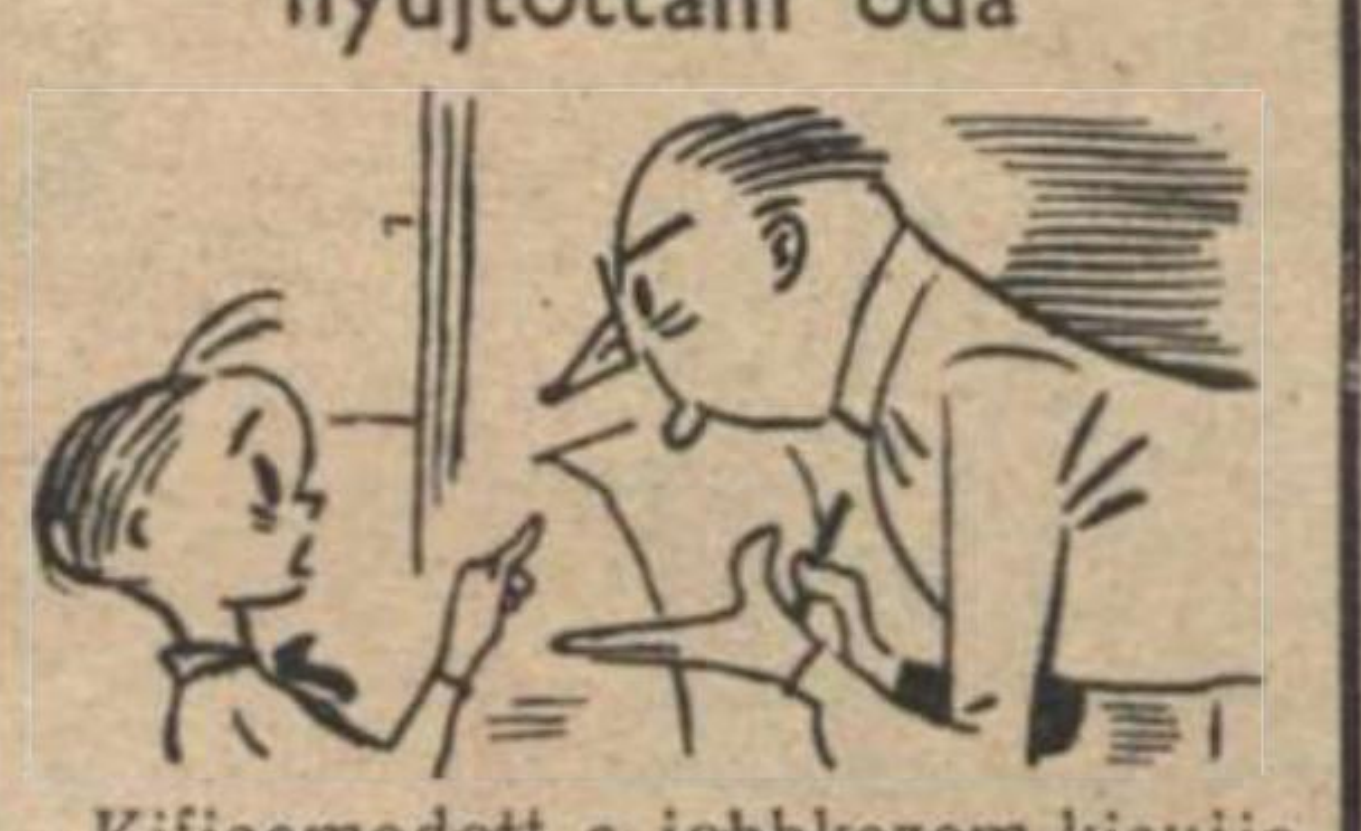

Kificamodott a jobbkezem kisujja. A baleset az iskolában történt, a tízperces szünetben. Leszaladtam az iskolaorvoshoz, aki a közeli MÁV-kórházba küldött. Egyik osztálytársam a kórházba kisért. Egy fehérköpenyes orvos megnézte az ujjamat, megtapogatta, és három ujjával gondosan végigsimította. Én úgy éreztem, hogy attól fél: ha jobban hozzányul, még helyreugrik. Kisvártatva lemondóan leeresztette a kisujjamat és megkérdezte, vasutas vagyok-e.

Megmondtam, hogy nem vagyok vasutas, erre látleletet adott, amelyből kitűnt, hogy nem vérzek és nem fulladozom. Tetejébe még MÁV-os se voltam, ezért az SZTK-hoz küldtek.

Nagy fájdalmam volt, de mit tehettem mást, iskolatársammal elindultunk a Csengery-utcai SZTK-rendelőbe. Itt egy orvos megrántotta a kisujjamat és már helyre is ugrott. Nem tehették volna ezt meg a MÁV-nál?

Ezt a levelet azért írtam sötétkék papírra, mert a Dohányosboltban csak ilyet kaptam. Valószínűleg arra gondoltak, hogy szerelmeslevélre ez is jó. De lehetséges, hogy aktának szánják. Azt pedig — szerintünk — ugysem olvassák el.

Sipos András
a Kölcsey Ferenc-gimnazium
tanulója.

Javítsák meg végre!

A jánosházi mozit egy évvel ezelőtt javítás címén bezárták. Azóta nem játszik, de nem is javítják. A község lakói tehát nem járhatnak moziba. Szomorúan nézik a kis mozi betört ablakait, amelyek azonban mégsem teljesen csupaszok, mert a pókok beszövik. Javítsák meg végre a mozinkat!

Mányoki Pál
Ajka

Beszéljünk újra a telefonról

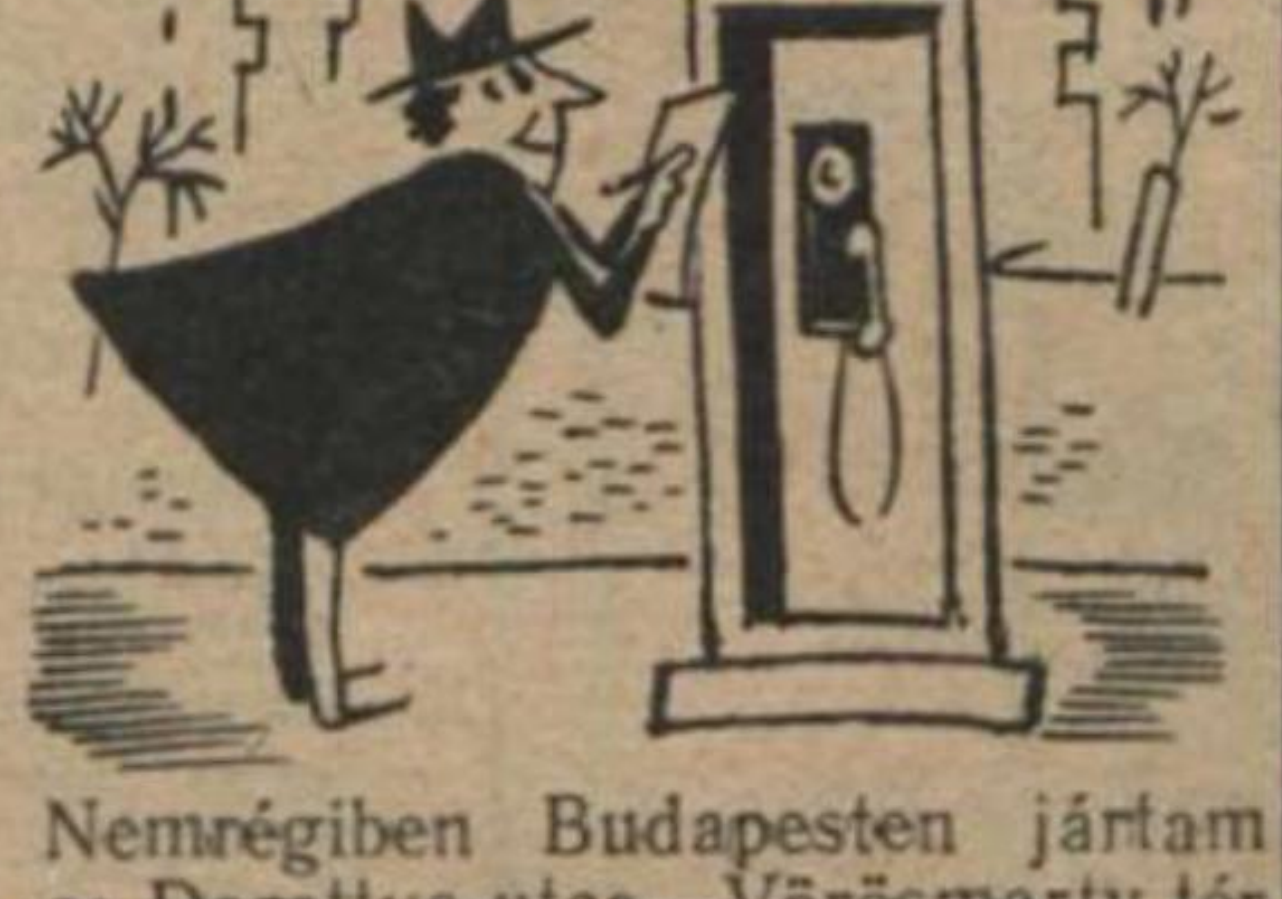

Nemrégiben Budapesten jártam s a Dorottya-utca—Vörösmarty-tér—Somogyi Béla-úti szakaszon hét telefonautomatát próbáltam ki. Az eredmény a következő volt: két utcai telefonba nem ment bele az érme, kettő elnyelte, kettő visszaadta az érmét, a hetedik pedig úgy megrázott, hogy elment a kedvem a telefonálástól.

A telefonkészülék alatt faládát találtam. Ebbe kellett a panaszokat bedobni. Telefonálás helyett panaszosleveleket írkáltam, de nem hiszem, hogy orvosolni fogják a panaszt, mert azt tapasztaltam, hogy a ládák legtöbbjében már sok panaszoslevél volt. Erre úgy jöttem rá, hogy két ládába alig tudtam saját panaszomat belegyömöszölni.

Ugy látszik, a láda azért van, hogy beledobjunk valamit. És amit beledobunk, az lehetőleg maradjon benne. De minek akkor felette a telefon? Nyilván azért, hogy abba is beledobjunk valamit és az is benne maradjon.

Azon a környéken, ahol telefonáltam, úgy látszik, selejttelefonok vannak. Meg kellene vizsgálni ezt a dolgot.

Fodor László
Gárdony, Bóné Kálmán-út 17.

A taxikról

„Hétre ma várom a Nemzetinél, ott ahol a hatos megáll. . ." A régi sláger e dallamai jutottak eszembe, amikor a fent említett színház előtt álltam és vártam, és áztam. Már nemcsak elmúlt hét óra, hanem kilenc óra körül lehetett az idő, amikor megérkezett. A sötétből hirtelen bukkant fel, első pillanatban nem is tudtam: az-e, akire várok? Ő volt az. Amikor közelembe ért, kis piros táblájáról, szürke színéről határozottan felismertem: J. A. 3879. szabad taxi.

Mint aki egy kedves vendéget régen vár és hogy más meg ne előzzön — rohantam hozzá, kinyujtva kezemet a fénylő kilincse felett.

A következő pillanatban már fedél alatt is voltam, úgy éreztem, nem hiába vártam: megjött és most már hazakerülök, még mielőtt bőrig ázom. Tévedésemre már a következő pillanatban rájöttem. A kormánykerék mellől ugyanis megszólal egy öblös hang: „Hová tetszik? Mennyi időbe telik az út". Mikor elmondom, hogy félórányira lakom, jött a meglepetés. „Sajnos, nem vihetem el önt, mert a váltást várom. Ha ugyanis tíz perc lenne az út, akkor esetleg . . . De így, úgyebár, érthető".

Tekintettel arra, hogy a taxi nem versenykocsi és a félórás utat csak esetleg háromnegyed óra alatt lehet megtenni, nem volt más hátra, kiszálltam.

Újra éreztem galléromon a becsurgó eső hűsítő hatását, megindultam az Emke felé. Már messziről mintegy kacéran integetett felém a kis piros tábla: újra egy szabad taxi, névszerint: J. A. 466. Most már óvatosabb voltam. „Szabad?" — ez volt az első kérdésem. „Nem kérem, a váltást várom".

Aztán jött sorba a többi. „Szabad?" — „Váltást várom". A későbbiekben ez annyira módosult, hogy már bőrig áztam és közben voltak olyan jószívű gépkocsivezetők is, akik megsajnáltak. Az egyik Buda felé ajánlotta fel, hogy mivel a váltása ott van, nagyon szívesen elvisz, a másik a város másik vége felé. Mivel azonban én pont ellenkező irányban lakom, makacsul kitartottam álláspontom mellett és egyszerűen nem Budára, hanem haza akartam menni.

Mint mondottam, makacs ember vagyok, csak azért is megfogadtam, hogy lesz, ami lesz, ennek a dolognak a végére járok. Most már nem taxik után szaladgáltam, hanem egy jól sikerült csellel fölfedeztem, az egyik kapu alól kilesve, az egyik taxi felé tartó „gyanus kinézésű" gépkocsivezetőt. Nem tévedtem, ő volt ugyanis a sok közül az egyik „váltó". Röpke félóra alatt (számolás, aláírások, óranézés és fordítva újra az egész) mint aki biztos a dolgában, beültem ebbe a kocsiba és most már nyugodtan mondhatom, bőrig áztam, de végére jártam a dolognak, taxin kerültem haza

Miközben odahaza a ruhámat szárítgattam, azon gondolkoztam, — és ezen hónapok óta nagyon sokan gondolkoznak Pesten — nem lehetne-e ezt a „váltást" valahogyan jobban, az utasok szempontjából megfelelőbben megszervezni? Ne csak az utasok — de végre a taxivállalat illetékesei is gondolkozzanak ezen.

Muha József.

1952
TOTO
Öt éves a TOTO!

Tanul a feleségem

Kedves feleségem, bár nem koros egyéniség, megért már néhány akácfavirágzást. Nálam annyival fiatalabb, hogy éppen egymáshoz illünk s mindketten szívesen emlegetjük, hogy már két éve vénülünk együtt. Most asszonykám az esti általános iskolába jár, hogy hatelemis műveltségét megszaporítsa s éppen olyan okos legyen min én. Az viszont borzasztó, hogy mit csinál velem, ugyanis mióta újból iskolás lett, minden tanulási óra után betegre vallat, hogy tudom-e azt, amit ő félórával ezelőtt tudott meg. Ez pediglen azért kellemetlen, mert eddig én voltam a két lábon járó zseniálitás és most kiderül, hogy tudatlan béka vagyok, aki azt sem tudom, hogy mi az aránypár.

Kérdi tőlem.

— Na mit gondolsz, mikor kapsz helyes és helytelen aránypárokat?

— Hehehe — heherészem. — Hogy mikor? Hehehe...

De ennél többet nem is tudok a tárgyhoz hozzászólni, fene emlékszik az aránypárokra. Mire nejem csalódottan nézi hajdan lángésznek tartott lényem, ám én lenyűgöző fölénnyel mondom.

— Gazikám, szívem, az én lelkem nem alacsonyodhat le a sivár aránypárok világába. Az én lelkem a földrajz, a történelem és a magyar nyelv világába van beleveszve. Úgy ám.

— Történelem? — lobban fel az asszony mint egy szénaboglya. S már kapom is a következő feladatot.

— Hogyan alakult a mohácsi vész után az ország helyzete?

— Gyermekem, — feleltem okosan — ez balgatagság engem vallatni, én a történelmet nagy távlatokban nézem és ... a mohácsi vész utáni idő... ő.. nem nagy távlat... izé, vagy hogyismondjam.

Feleségem kínos magyarázatomra gőgösen kavarja tovább a rántást, s aszongya:

— Hát azt legalább tudod-e, hogy mi a gőz?

Az ördög vigye a gőzt, gondolom, ennek is most kellett felcsapni a fazékból. De azért nem hagyom magam.

— A gőz — mondom — a gőz... vízből van és vízzé lesz.

— Mélyebben fejtegesd, — erőszakoskodik az asszony.

Könnyű azt mondani, gondolom, én ugyan nem gőzölgök neked. Én, aki naphosszat olvasom Cicerót, meg az összes klasszikusokat. Én süllyedjek le a primitív gőzök világába?

Az asszony kivágja a rezet: gőz a meleg hatására légneművé vált folyadék neve. Meghatározott hőmérséklet mellett bizonyos térfogaton csak meghatározott mennyiségű gőz fejlődhet satöbbi.

Hát csak fejlődjön, gondolom, bár bánt a dolog, nimbuszom csappanóban, eszes lényem porrátörve. Már lefekszünk, az asszony meghitten felém fordul és bársonyos hangon kérdi:

— Kik voltak a gepidák?

Na ez túlzás, gondolom, evvel a gepidákkal. Nagyon érdekelnek a gepidák, de nem elalvás előtt. Nem baj, elszunnyadunk s rettentő bosszút forralok.

Ugyanis azt csinálom, hogy az asszony következő heti anyagát mindig előre megtanulom. Bejött a csőbe a derék, mert a napokban is már-már olympusi gőggel kérdezi tőlem, hogy tudom-e, mik a kőzetek.

A vérbosszú árnya leng körülöttünk. Közlöm a kőzetekről véleményem: „A föld szilárd kérge kőzetekből áll, a kőzetek lehetnek őskoriak ... stb."

Gúnyosan sandítok a feleségre: hát ehhez mit szólsz, szívem csücske? Immár a kőzetekhez, a gőzökhöz, a mohácsi vészhez is egyre többet értek.

Mondanom sem kell, bámulattal tekintett rám az asszony. Azóta is folyton bámul és én folyton tanulok. Mindig előtte járok egy héttel. Időnként már én kérdezek tőle: Na hogy is van azokkal a gleccserekkel? Nem mindig tud rá felelni. Ja kérem, nem lehet mindenki olyan okos, mint én.

NAGY S. JÓZSEF

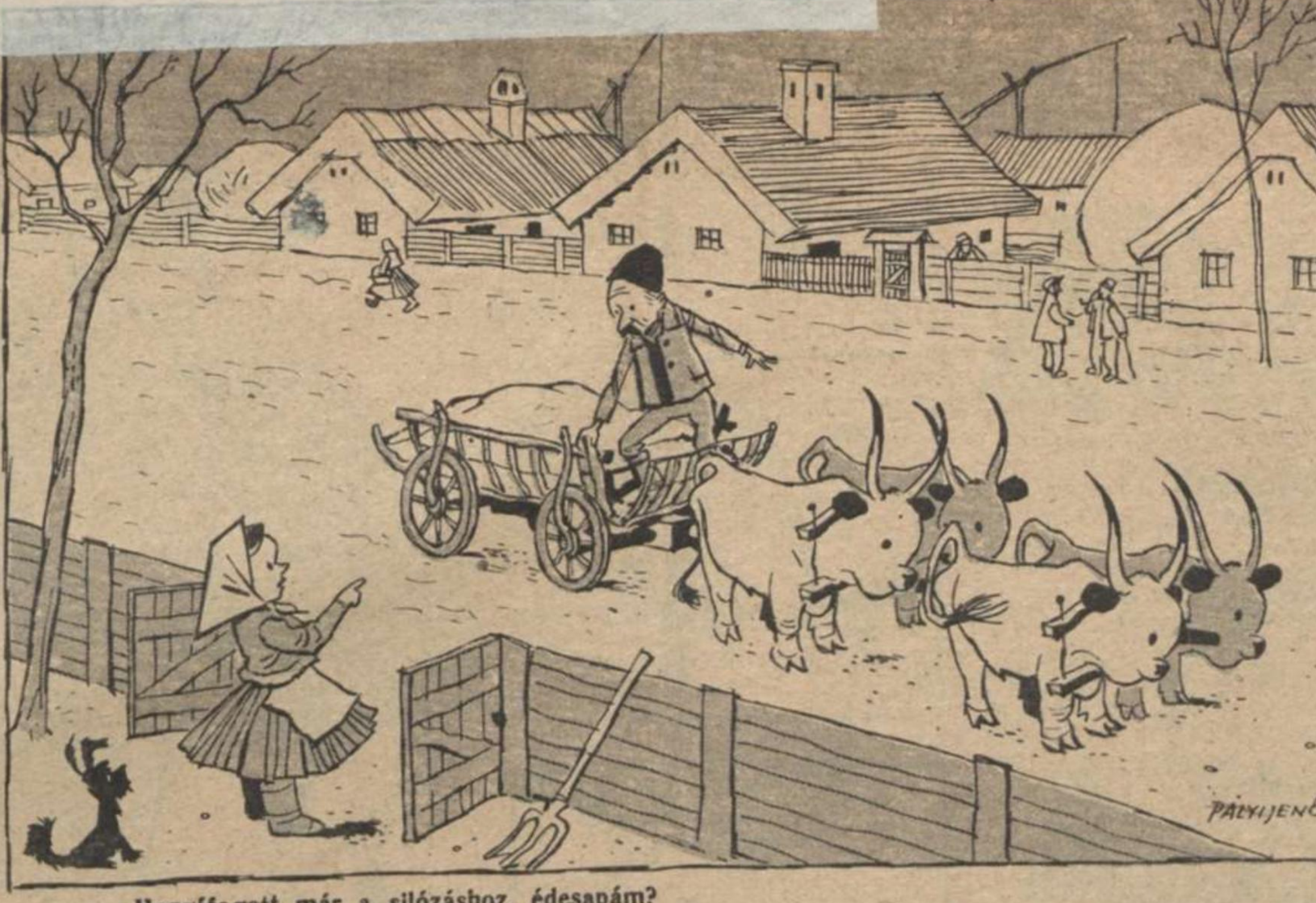

— Hozzáfogott már a silózáshoz, édesapám?
— Nem én.
— No, akkor tavaszra majd énekelheti, hogy „volt nekem négy ökröm, négy szép villásszarvú"...

Pedagógiai múzeumot állítanak fel

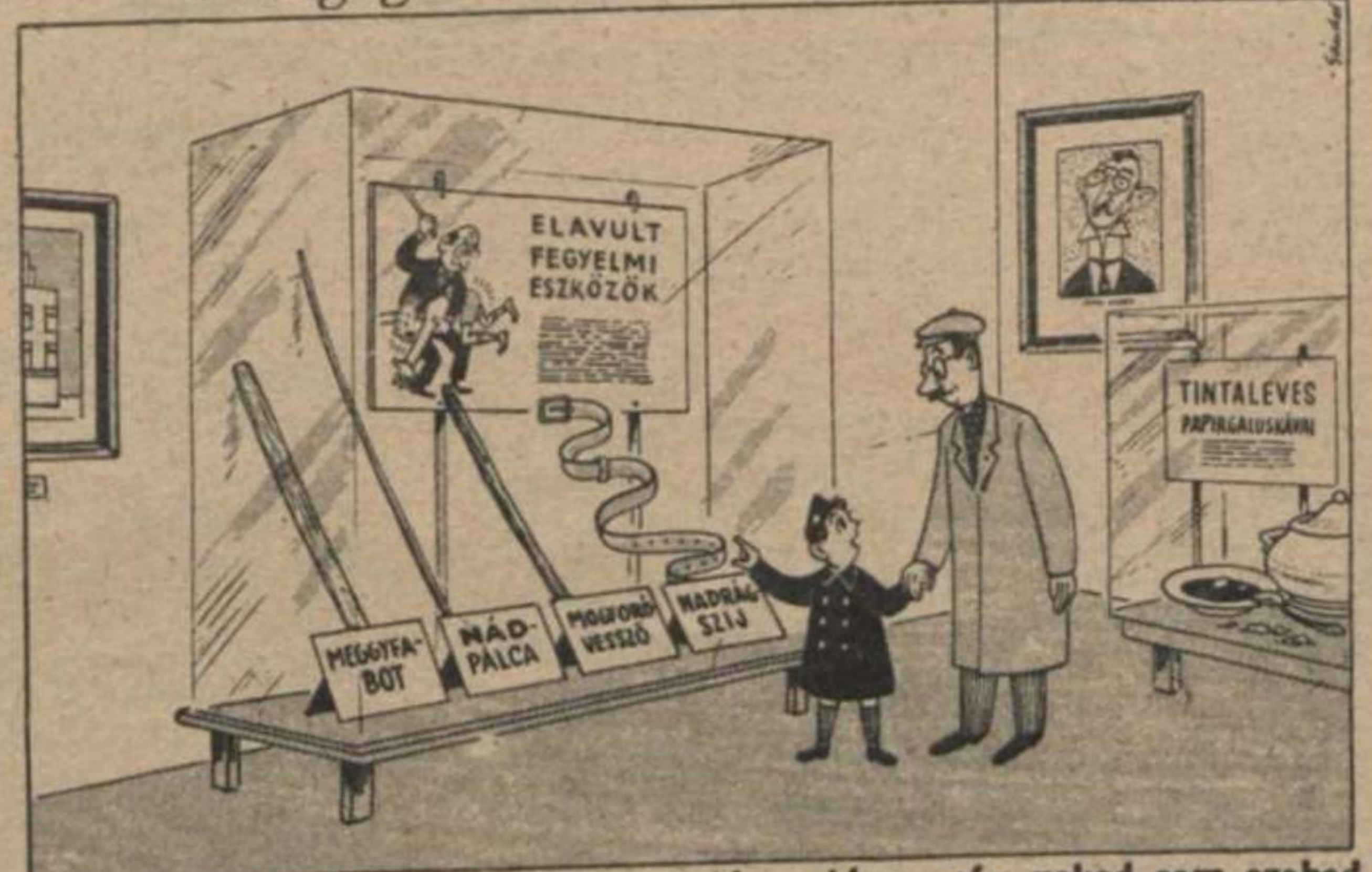

— Mondd apu, úgy-e a múzeumi tárgyakhoz még neked sem szabad nyúlnod?

Ha a vetőmag beszélni tudna . . .

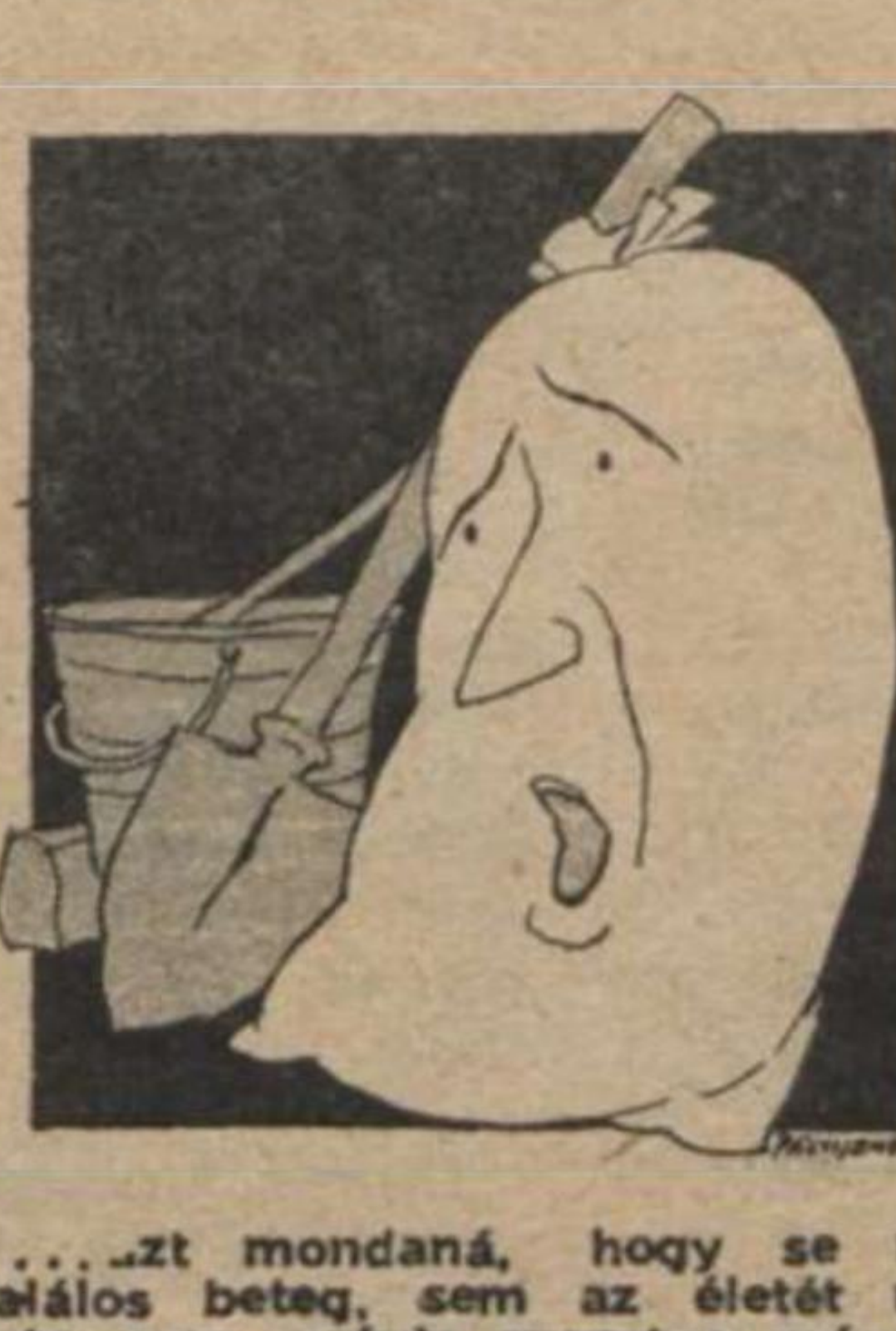

. . . azt mondaná, hogy se nem halálos beteg, sem az életét nem unta meg, mégis szeretne még ebben az esztendőben a földbe kerülni.

Aminek nem szabadna lennie . . .

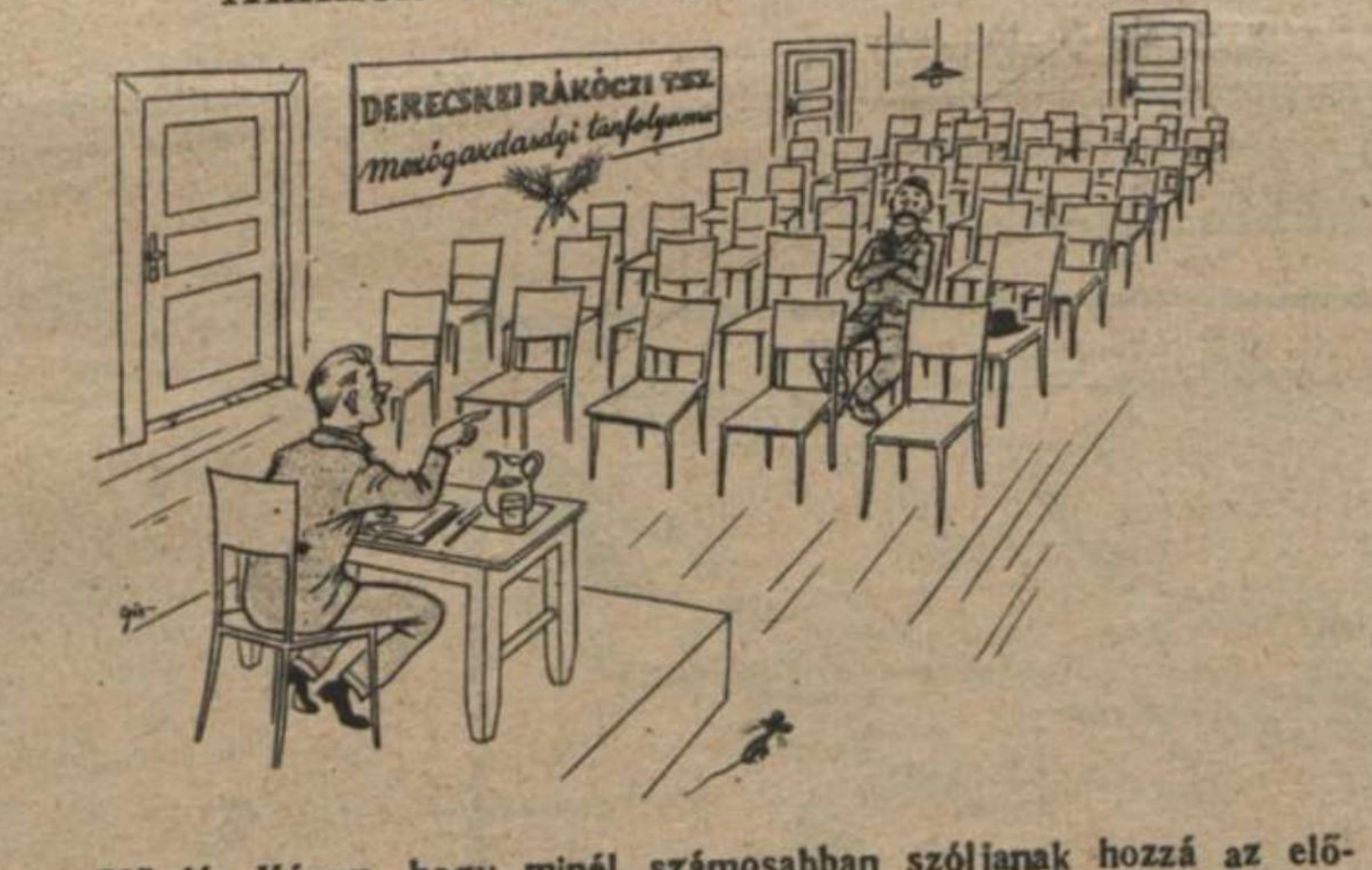

Előadó: Kérem, hogy minél számosabban szóljanak hozzá az előadáshoz . . .

Addig gyüjtsd a vasat, amíg leled!

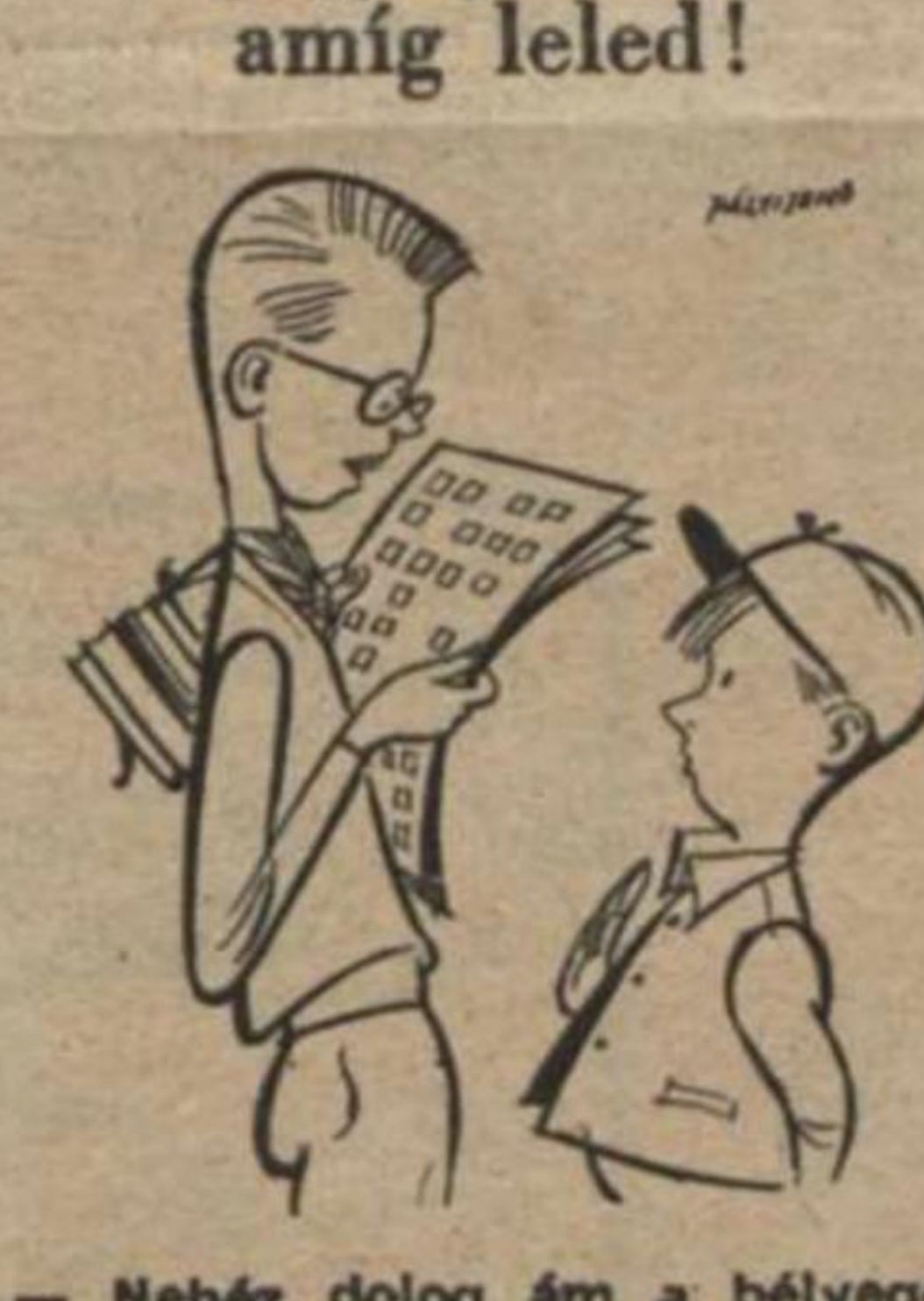

— Nehéz dolog ám a bélyeggyűjtés! Te még kicsi vagy hozzá.
— Tudom én azt. Éppen ezért én nem is bélyeget gyüjtök, hanem vasat!

A Fényképész Szövetkezetben

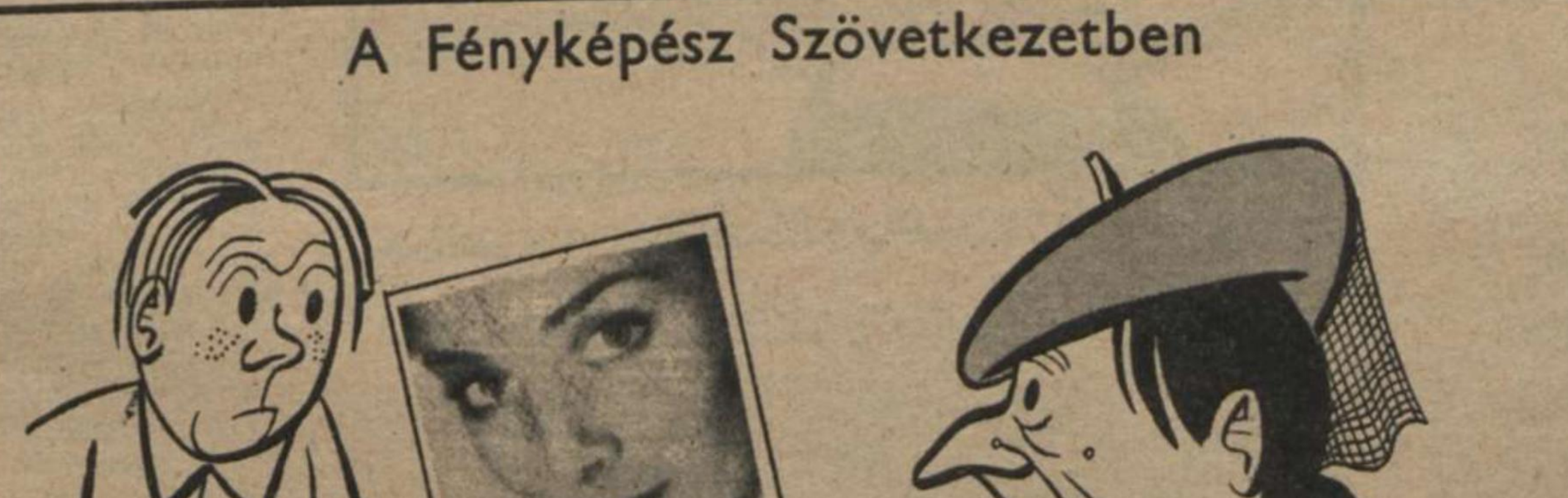

— Nohát, hallatlan, micsoda fuser munka ez? Hát ilyen csúnya volnék én?!!

A legszegényebb gyerek

Régi história ez, van már tizenöt esztendeje, hogy Limbacherné felcsapott Jézuskának. Előkeresett egy-két régi zoknit, vett egy olcsó ördögbőr nadrágot, fia régi játékai közül kikeresett egy félszemű medvét és egy letört farkú alligátort, ehhez hozzárakott még pár szem szaloncukrot és máris kész volt a karácsonyi csomag.

Elindult megkeresni a kerület legszegényebb gyermekét. Úgy gondolta nem kell messzire mennie, mert a ház alagsorában laktak Kissék, akik valóban nagyon szegények voltak és volt egy vézna, madárcsontú sápadt gyerekük. Limbacherné nagy csodálkozására azonban Kissné így felelt:

— Köszönöm nagyságos asszony, hogy ránk tetszett gondolni a karácsonyi csomaggal, mi valóban nagyon-nagyon szegények vagyunk, de itt laknak a szomszéd házban a Mauerék, azok még nálunknál is szegényebbek. Mi még valahogy elnyomorgunk. Én néha hozzájutok valami mosáshoz, vasaláshoz, a férjem is kap egyszer-egyszer munkát... De tessék inkább a Mauerékhez menni, azokra jobban ráfér.

Limbacherné meglepődött. Kissné hangjából valami büszkeséget is kiérzett. Tovább koptatta tehát a magassarkú cipőjét, hogy megtalálja a legszegényebb gyereket és bekopogtatott Mauerékhez.

Mauerék a pincében laktak. A férji suszter volt, de megbetegedett, nem dolgozhatott. Limbacherné úgy találta, hogy jó helyen jár. De Mauerné amikor megtudta miért és milyen céllal jött, így szólt:

— Valóban szegények vagyunk, mert nem tudom mi lesz velünk karácsonykor, de mégse mi vagyunk a legszegényebbek, mert nem messze a szomszéd utcában laknak a Faragóék, azok még rosszabbul állnak, mint mi. Mi még birjuk valahogy. Néha elhivnak házakhoz takarítani, Faragóéknál az asszony is, meg a férfi is beteg.

Limbacherné bosszankodott, hogy még mindig nem akadt a legszegényebb gyerekre, és már bánta, hogy belekezdett az egész ügybe. De elment Faragóékhoz, hogy elhivja a gyereket karácsonyra.

— Mi nagyon szegények vagyunk... — felelte Faragóné, — nem tudom mit fogunk holnap enni, tüzelőnk sincs, de azért tessék elhinni, bármilyen furcsán is hangzik, vannak még nálunknál is szegényebbek... Mert az én drága fiam, bár még csak kilenc éves, de már dolgozik. A piacon segít a kofáknak, meg az asszonyoknak... A szomszédunkban laknak azonban a Molnárék... Oda tessék vinni a csomagot...

Limbacherné azt hitte, hogy megpukkad a dühtől. Hát így fogadják a kisangyalt? Legszívesebben már abba is hagyta volna az egészet, annyi dolga lett volna ugyis karácsony előtt, de azért még elment Molnárékhoz.

Csak a kisgyerek volt otthon.

Limbacherné olyan szegénységet látott, hogy azt már szinte el se tudta volna képzelni.

— Tudod fiacskám — mondta a gyereknek Limbacherné mézédes hangon. — Karácsonykor gyere el hozzám, kapsz tőlem szép ajándékokat, úgy ám, mert te vagy a kerület legszegényebb gyereke.

A kis Molnár-gyerek csodálkozva felelte:

— Nem én vagyok a legszegényebb gyerek néni kéremszépen, hanem a Tóthék Pistája, mert tessék csak nézni, hogy nekem milyen szép szines, csillogó üveggolyóm van, de Tóth Pistának még ez sincs.

Sarkon fordult erre Limbacherné és hazament. Hazafelé menet bement a templomba és öt pengőt dobott a perselybe.

— Minek keressem én a legszegényebb gyereket? — mondta magában. — Keresse azt a Páduai Szent Antal, neki hivatalból meg kell keresnie.

De abban a hivatalban úgy látszik nagy lehetett a bürokrácia, mert Szent Antal nem kopogtatott be senkihez se.

A perselytől való távozás után azonban reklamációt már nem vesznek figyelembe.

MIKES GYÖRGY

A legifjabbak fenyőfája — másnap

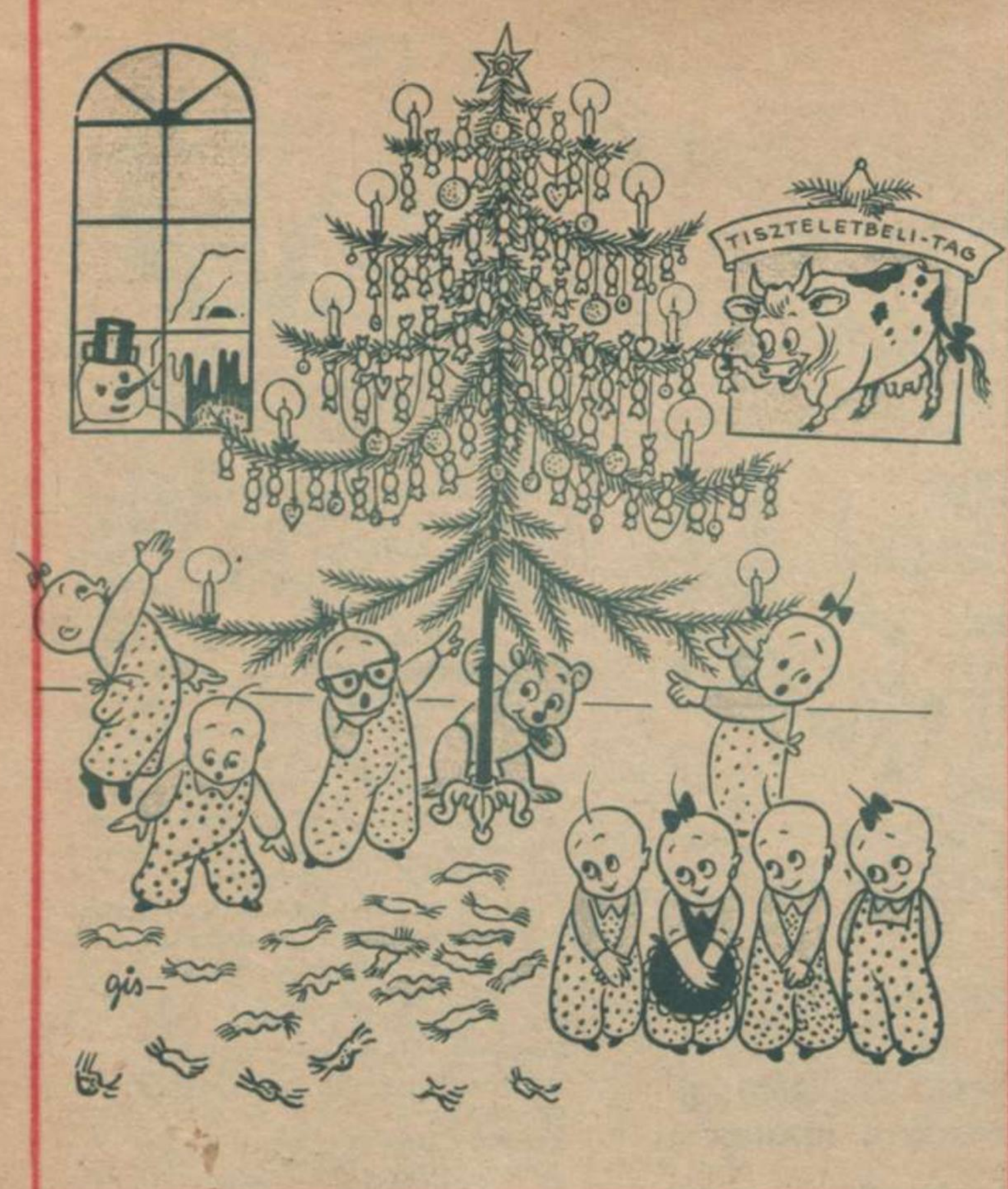

Hóember — ebadta módra

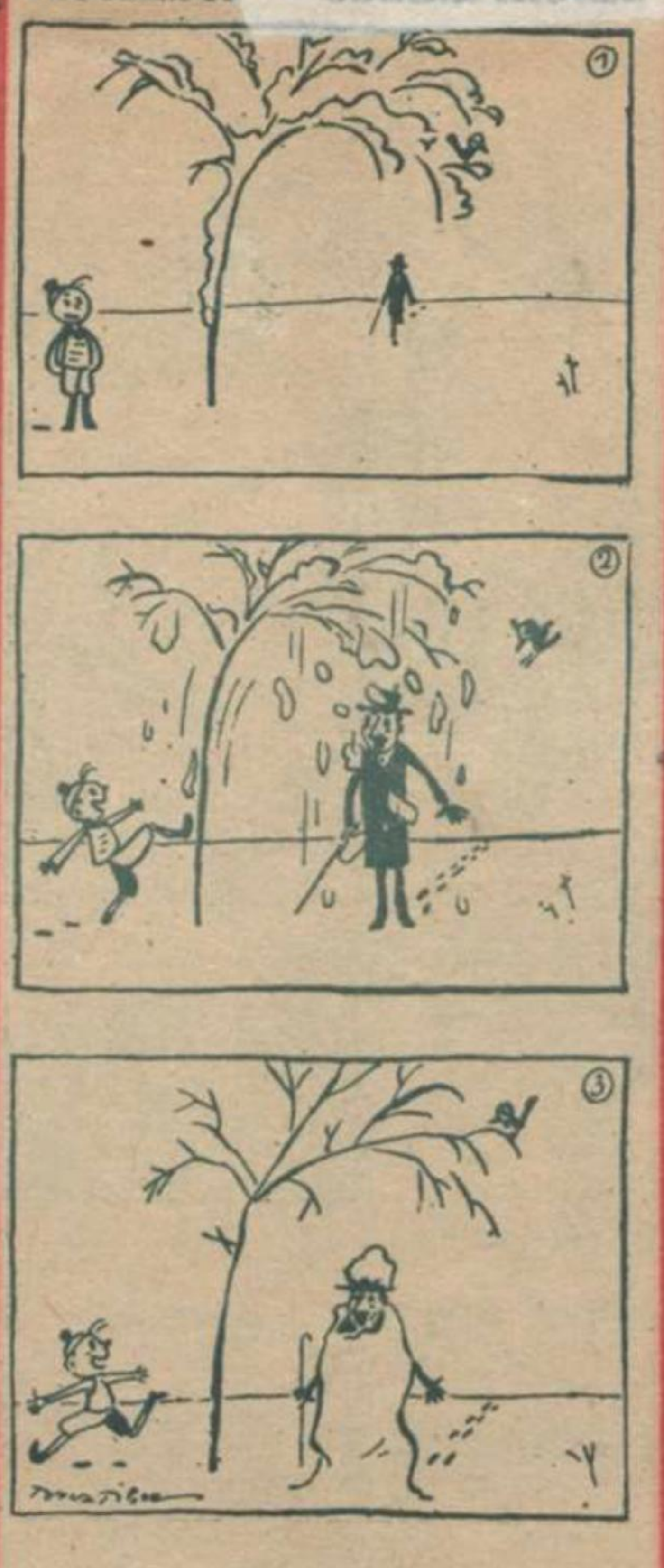

CSAK CSENDESEN . . .

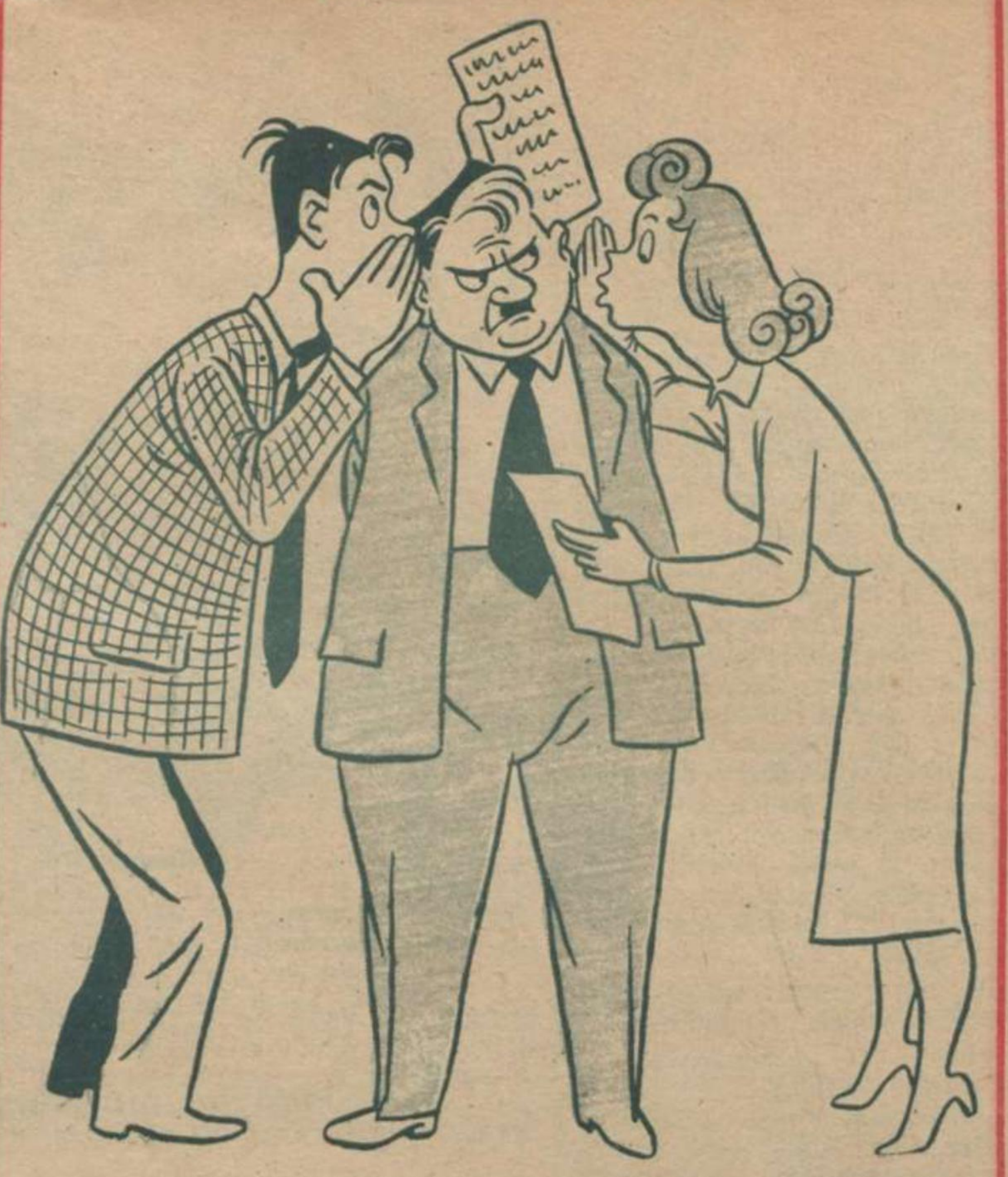

A tekintélytisztelő rigmusbrigád

Egy és más...

Mariska meséli ezt, az unokahúgom, akinek hatéves Zoli fia most jár az elsőbe. A történetet nem ott kezdem, ahol Mariska kezdte, hanem ott, ahol érdekessé válik. Tehát:

— ...persze kétségbe voltam esve. Hogy az én fiam okirathamisítást kövessen el! Dehát semmi kétség, az ellenőrző könyvecskéjében négyesre van kijavítva az egyes, amit írásból hozott haza. A hamisítás nyilvánvaló, olyan ügyetlen. Előveszem a gyereket, faggatom. Először tagad, de piros a füle. A lelkére beszélek, erre megtörik és beismeri szörnyű bűnét. Bőg. Én is bőgök. Mi lesz ebből a gyerekből, ha felnő? Másnap bemegyek az iskolába, hogy tanácskozzam Ilonkával, aki tanítja. Ilonka a fejét csóválja és mosolyog: még nem késő, még letéríthetjük a gyereket a züllés útjáról. Odahívja Zolit. Zoli már piros fülekkel jelenik meg. „Miért tetted?" Zoli bőg. Végül kinyögi, hogy a tanítónéni biztatta fel. „Én? Mivel biztattalak fel? És most fény derül a sötét drámára. Amikor a tanítónéni beírta neki az egyest, Zoli elpityeregte magát. És akkor a tanítónéni azt mondta: „ne sírj fiacskám, ugyis ki fogod te ezt az egyest javítani..." Hát mit szólsz ehhez a raffinált kölyökhöz — végzi be a történetet Mariska s az az érzésem, hogy egy kicsit büszke a fiára.

*

A körút egyik fáján cédula. Szorgalmas olvasója vagyok a céduláknak, megállok előtte. Ez áll rajta:

Hathetes macskakölyköt, ki máris szobatiszta, ingyen ajándékba adok bárkinek. Az anyja jó patkányfogó volt.

Ott áll a cím is. Majdnem felmegyek, hogy vállaljam a máris szobatiszta cicák egyikét, amikor megtorpanok. Az anyja jó patkányfogó volt. De hátha az apja természetét örökölte?

*

Reggelente megállok a Nemzeti Színház előtt és meghatódottan hallgatom a közlekedési bemondót, aki erkélyéről csüggedést nem ismerve mérhetetlen optimizmussal igyekszik megnevelni a pesti járókelőt. Néhány napja különösen azt tanulmányozom, hogyan viselkednek azok, akiket a bemondó pellengérre állít. Sajnálattal kell megállapítanom, hogy legkevésbbé sem restelkednek, noha a cél ez volna. Sőt. Nem, hogy nem restelkednek, de bizonyos fokig fürdenek a nyilvános szereplés bizsergető érzésében. „Olyan ember vagyok — gondolja némelyik — akire fel kell figyelni..." A nők különösen büszkén néznek körül és hálás pillantással nyugtázzák a „pellengért", amely kiemelte őket a reggeli forgatag szürkeségéből. (Valamelyik nap két fiatal nő összekapott azon, hogy melyiküknek szólt a szigorú intelem.) A bemondó elvtárs nevelési módszere tehát aligha helyes. Nézetem szerint sokkal okosabban tenné, ha nem csak a rosszakat, hanem a jókat is kiprédikálná. Érje öröm azokat is, akik megérdemlik!

*

A Magyar Nemzet apróhirdetései között ezt olvasom:

IDŐSEBB anyámat családtagként elhelyezném. Cím a kiadóban.

A hirdetés egészen felzaklat. Már maga az a körülmény, hogy valakinek két anyja van (egy fiatalabb és egy idősebb), lenyűgöz. De az, hogy az illető nem egyformán szereti a két anyját s az idősebbet el akarja helyezni, felháborító. Íme, mire képes a gyermeki hálátlanság. Szeretnék az ismeretlen hirdetőnek keményen a szeme közé nézni s azt mondani: „Miért akarja ön az idősebb anyját családtagként elhelyezni, mi? Hát arra nem gondol, hogy az édesanyja előbb volt családtag, mint maga? Szívtelen gyermek!"

t. l.

„Szereti a sajtot?"

Evvel a címmel írtam egy tréfás cikket a Ludas Matyiba. (Látták talán.) Szerdánkint jelenik meg a Ludas, szerdán délfelé becsönget hozzám egy fiatalember, levelet hozott, meg egy kis csomagot. A levél így szól:

Kedves Szép elvtárs!

Örömmel olvastuk a Ludas Matyi december 11-i számában megjelent „Szereti a sajtot?" című cikkét, amelyből megállapítható, hogy ön is a sajtok és főleg az „illatos" sajtok kedvelője. Azonban sajnálattal tapasztaltuk, hogy az annyira óhajtott kvarglit, amit még a Nemzeti Kaszinóban is szerettek, nem volt módjában megkóstolni. Ennek pótlására mellékelten küldünk egy kis csomag kvarglit, ami „két éve hiányzik".

Azután felsorolja a levél azokat a KÖZÉRT-üzleteket, ahol kvarglit kapni.

A levelet „a Tejipar nevében a Ludas Matyit kedvelő tejipari dolgozók" írták. (Ez volt az aláírás.)

A csomagocskában négy szép kvarglikocka foglalt helyet.

A kvarglit, amit pogácsasajt néven is árulnak, megkóstoltam, most először életemben. Nagyon jó volt.

Köszönöm.

Szép Ernő

Trükkös amerikai edző

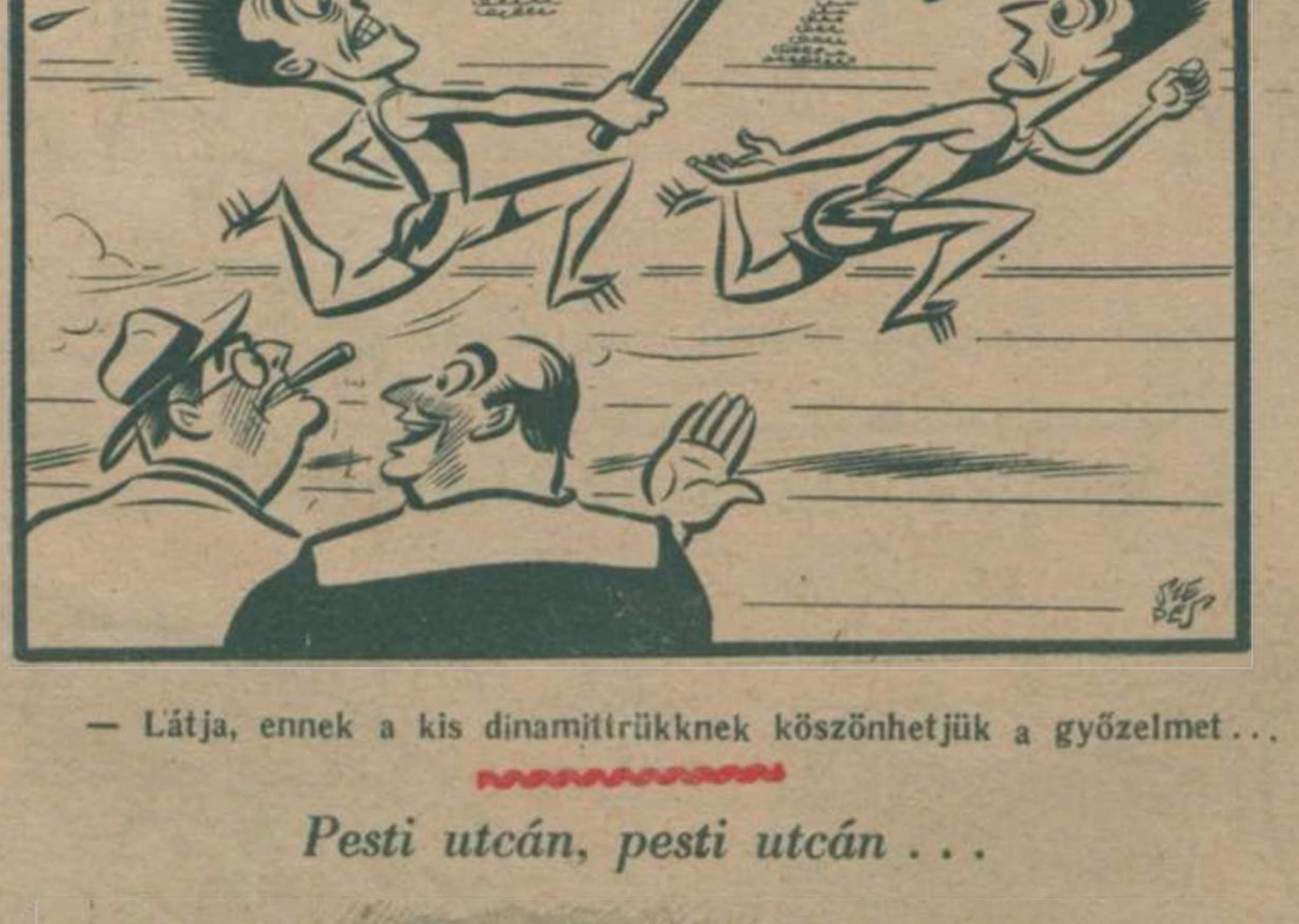

— Látja, ennek a kis dinamittrükknek köszönhetjük a győzelmet...

Pesti utcán, pesti utcán . . .

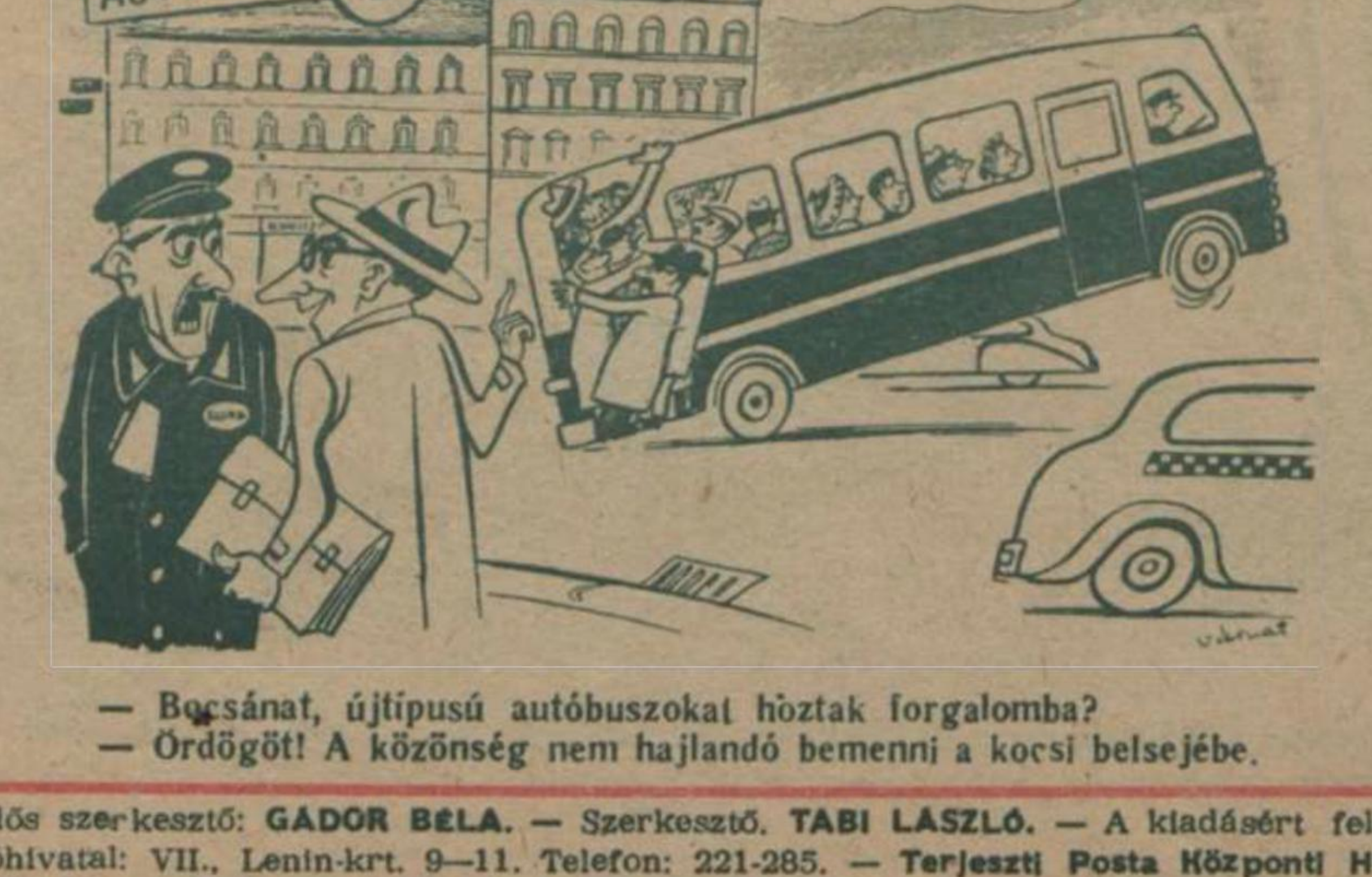

— Bocsánat, újtípusú autóbuszokat hoztak forgalomba?
— Ördögöt! A közönség nem hajlandó bemenni a kocsi belsejébe.

ROPPANT GYANUS

Hosszab ideje új helyen dolgozom, az előzőnél semmivel sem kisebb beosztásban. De vállalatom kétségkívül nem olyan jelentős, mint a másik volt.

A minap fülembe jutott, hogy volt kollegám, Sanda Pál, az Egyesült Úszó Művek osztályvezetője csúnya megjegyzéseket tett rám. Közös ismerősünknek úgy nyilatkozott, hogy kispolgári nyavalygó vagyok s amellett végtelenül hiú. Mindenki tudja rólam, hogy ez így igaz, s ezért roppant bántott, hogy Sanda még terjeszti is ezt a véleményt.

A sors a napokban a zsúfolt 12-es autóbuszon mellé sodort.

— Te Pali — mondtam neki, de mindjárt kijavítottam magam. — Hallom, Sanda elvtárs, miket híresztelsz te rólam. Vedd tudomásul, hogy ronda, ocsmány féreg vagy.

Éreztem, hogy választékos mondataim lesújtják. Valóban — kitekintett az ablakon s úgy tett, mintha nem hozzá intéztem volna szavaimat. Tudtam, Sandát örökre ellenségemnek tekinthetem.

Két hét múlva hivatalomban telefonon kerestek.

— Az Egyesült Úszó Művek beszél. Kapcsolom Sanda elvtársat.

Egy kattanás s máris megismerlem Sanda hangját:

— Lajoskám, egy kérésem volna hozzád — s elmondta, mit kér.

Azt hittem, tévedek. De a hang kétségtelenül Sandáé. Kétségtelen, hogy engem Lajoskának hívnak. Hát ilyen vastag bőr van a pofáján, hogy a legutóbbi sértés után képes felhívni?

Szívembe gyanú költözött. Este elmondtam a dolgot a feleségemnek. Tudtam, hogy egyik kolleganőjének a férje az Egyesült Úszó Műveknél dolgozik, ezért megkértem: érdeklődje meg, mi van Sandával.

Gyanúm igazolódott. Kiderült, hogy Sanda egy hét óta nem osztályvezető. Súlyos hibákat követett el; nem küldték el a vállalattól, de kisebb beosztásba helyezték.

Valamelyik este közölte a feleségem, hogy együtt utazott az autóbuszon Kengyel Józseffel, az Egyesült Úszó Művek másik osztályvezetőjével. Az ötperces út alatt bűbájos csevegőnek bizonyult. Aprólékosan érdeklődött feleségem munkája s az én veseköveim iránt, sőt azt is megkérdezte: kislányom még mindig olyan lángész-e, mint két évvel ezelőtt, amikor utoljára látta.

— Kengyel már nem osztályvezető — mondtam röviden.

— Honnan veszed?

— Ezek után nem osztályvezető. Ha nem hiszed, nézz utána.

Feleségem utánanézett. Kengyel valóban nem volt már osztályvezető, sőt már nincs is ott; kisebb vállalathoz, kisebb pozícióba helyezték.

Holnap listát készítek mindazokról az ismerőseimről, akik hónapokon át elnéztek a fejem fölött, kerülték velem a találkozást, a hátam mögött rosszat mondtak rólam — az utóbbi időben viszont telefonon keresnek, szívességet kérnek vagy ajánlanak fel, a feleségemnek kellemeseket mondanak, a gyerekeimnek karácsonyra könyvet küldenek, közös ismerőseinknek arról beszélnek: mennyivel fiatalabbnak látszom, mint amennyi vagyok s úgy vélik, hogy példátlan tehetségemet jobban is méltányolhatná a népi demokrácia.

Ezeknek levelet írok s közlöm velük, hogy hitvány karrieristák.

Sajnos, előre tudom, hogy a levelek vissza fognak érkezni, mert egyiknek se lehet kikézbesíteni a régi helyén.

(n. gy.)

EGYETEMI KÖNYVTÁR FOLYÓIRATOK SZEGED

LUDAS MATYI. — Fős kesztő. **GÁBOR ANDOR.** — Felelős szerkesztő: **GÁDOR BÉLA.** — Szerkesztő. **TABI LÁSZLÓ.** — A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség. VII., Lenin-krt. 9—11. efon. 222-271, 221-293. — Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt. 9—11. Telefon: 221-285. — **Terjeszti Posta Központi Hírlap Iroda O. V. Előfizetés, személyes ügyfélszolgálat: V., Józs ádor-tér 1. Telefon: 183-022, 180-850.** — Budapesti Szikra Nyomda, V., Honvéd-utca 10. — Felelős vezető Lengyel Lajos igazgató. — Példányszám: 258.450.